

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Suster

genaamd

RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE MEESTER AFZETTERS

20 cent

No. 1101

„Mijn vriend ontsnapt me daar juist — Weet U waar hij heen is?”

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De Meester-Afzetter.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**VOETBAL. Hoe het
wèl en hoe het niet moet.**

Zie pag. 32

HOOFDSTUK I.

EEN VERDACHT BEZOEK.

Het geheele, prachtige huis aan de Avenue de la Bourdonnais leek wel een bijenkorf, reeds vroeg in den morgen, en wie niet beter wist, zou geloofd hebben, dat het op het punt stond bezoek te ontvangen van dezen of genen Oosterschen vorst.

Op eenigen afstand stonden een paar zeer groote bestelauto's, met den naam erop van een bekenden en duren bloemist.

Daarnaast stond een reusachtig gevaarte op wielen, waar uit ijverige mannen in witte kielen onophoudelijk voorwerpen binnen droegen, die men veeleer verwacht zou hebben op de binnenplaats van een kazerne.

Het waren stapels kookpannen van allerlei formaat, een braadspit, dozijnen schotels, ja zelfs een heel fornuis, zoo groot dat het leek, alsof men er een os op had kunnen braden.

Aan de uniformen dier lieden was het reeds

te zien, welk beroep zij uitoefenden, zonder dat men keek naar de toestellen, die zij daar zonder ophouden uit de buik van het reusachtige voertuig het huis binnen droegen. Het waren ontegenzeggelijk koks, onder bevel van een zwaarlijvig man, maar die was gestoken in het donkerste zwart, dat men zich kan voorstellen, en dat veel eerder bij een begrafenis, dan bij een feest scheen te behooren.

Hij keek met strenge blikken toe, en gaf nu en dan een kort bevel, dat dan herhaald werd door een soort van major domus, een klein, kitig heertje, zoo vlug als een wezel, en dat den gulden middenweg scheen te hebben willen kiezen tusschen het sombere zwart van zijn leider en het blinkende wit van de koksjongens, want hij was in een grijs geruit confectiepak gestoken.

De bloemistenjongens en de koks schenen met

elkander te wedijveren in spoed, en een agent van politie, geprikkeld door een misschien wat overdreven plichtsbesef, kwam eens aanloopen, en streek zijn knevels op, en maakte zich gereed om een barsche opmerking te maken over de stremming van het verkeer, toen hij bijtijds bemerkte, dat hij zich dan belachelijk zou maken, want er is in de Avenue de la Bourdonnais in het geheel geen verkeer, dat de moeite loont te worden gestremd, en zeker niet om elf uur in den morgen.

Toen de man nu zelf had vastgesteld, dat zijn opmerking geen hout zou snijden, retireerde hij zoo onopzichtig mogelijk, teneinde zijn figuur te redden, en meende zich zelf daarbij te helpen, door onderweg naar de overzijde moorddadige lonkjes te geven aan het kamermeisje uit het huis, dat al die drukte op zich geconcentreerd scheen te hebben, en naast welks monumentale huisdeur, men den naam kon lezen van Onésime Dufour.

Het moge hier dadelijk erkend worden — Onésime is een belachelijke voornaam, die men hoofdzakelijk aantreft in Fransche kluchten en het feit dat mijnheer Dufour die naam voluit en nog wel in onvergankelijk graniet naast zijn huisdeur durfde te laten beitelen kan reeds als een getuigenis gelden voor zijn zelfingenomenheid en trotsch, die inderdaad mateloos waren.

Beide breede vleugels van de deur waren zoo wijd mogelijk geopend,

Daar door heen zag men den doorrit naar den monumentalen voorhof, waaraan het eigenlijke huis gelegen was, en waarop het uitkwam met een nog veel fraaier deur, een waar juweeltje van beeldhouwkunst.

Die deur bevond zich boven aan een witmarmeren terras, dat met drie treden afdaalde naar de voorhof, versierd met een beeldengroep en een fontein in het midden, gemodelleerd door niemand minder dan Rodin.

Niet al te groote auto's en zeker alle personenwagens konden gemakkelijk door die koetspoort, waar zij elkander desnoods konden passeeren, tot voor de tweede deur rijden, en dan in een grooten hoog weer terug.

Het huis moest dateeren uit het begin van de achttiende eeuw, en wie verstand van zulke dingen had wist te vertellen dat le Nôtre, de beroemde architect en tuinkunstenaar van Lodewijk XIV het huis had gebouwd voor een zijner adellijke vereeersters.

Overigens zou een kenner onmiddellijk aan het huis gezien hebben, uit welk tijdperk het dateerde, maar hij zou tevens als hij erg orthodox in de leer was, de vuisten hebben gebald,

over de wijze, waarop men dit prachtige bouwwerk had gerestaureerd.

Alles blonk van nieuwhed, en als men door de geopende huisdeur een blik naar binnen wierp, dan kon men zien dat het verguldsel niet gespaard was.

Het spreekt overigens vanzelf dat die deur voortdurend geopend moest zijn, want het was langs deze weg dat de bloemen naar binnen werden gebracht.

Het plafond van de zeer ruime vestibule vertoonde een verrukkelijke schildering van Fragonnard.

De muren waren verdeeld in vakken, en toonden, in vergulde, ovale lijsten, schilderingen van Wattaau, die door kenners op eenige tienduizenden francs per stuk werden geschat.

Hier begon de monumentale trap die naar de overige verdiepingen voerde, — met er vlak naast de zwaarvergulde liftkooi.

Een niet onknop kamermeisje, dat alle moeite ter wereld had, zich te verweren tegen de pogingen tot toenadering der bloemendragende jongelingschap, hoewel die pogingen niet al te hardnekkig waren hield zich op in die vestibule, en gaf daar aanwijzingen, die reeds lang niet meer noodig waren, want de geheele zaak was tot een soort routine geworden, wat niet te verwonderen is, daar iedere jongeling toch maar twee handen heeft en er voor eenige tienduizenden francs aan bloemen naar binnen moesten worden gedragen.

Boven aan de trap echter stond de dikke maitre d'hotel, zes voet groot, machtig en zeer indrukwekkend, ondanks het vroege uur reeds gekleed in de rok en witte das.

Hij stond daar als een bewegend standbeeld, waarvan alleen de armen zich roerden, om zwiigende aanwijzingen te geven, het eene been een weinig voor het andere, en streng als een toornende Jupiter.

Waarschijnlijk zag hij met een zeer onwelwillend oog de vlinderachtige gedragingen van het sierlijke kamerkatje, en nu en dan had hij reeds met een stentorstem een vermaning uitgeroepen, die als vage vingeraanwijzing bedoeld was, maar niettemin aan duidelijkheid niets te wenschen over liet.

Dan bloosde het kamerkatje, maar zij bleef doorgaan met haar ondeugendheden, en de zware, zwarte wenkbrouwen van den barschen heerscher over alle bedienden fronsten zich nog meer, zijn machtig voorhoofd rimpelde zich, en het zag er zelfs naar uit alsof zijn vuisten zich begonnen te ballen tot groot vermaak van de jeugdige bloemisten-adepten, die al heel weinig

eerbied toonden voor deze heerschergestalte daar boven aan de trap.

En zoo ging dit uren voort, tot het oogenblik waarop het uur van de lunch sloeg, maar daarna kwamen er weer andere leveranciers, met allerlei levensmiddelen, taarten, gebak en wijnen.

Het was omstreeks twee uur in den middag, toen er eindelijk wat rust scheen terug te keeren in het groote, prachtige heerenhuis, en de deur boven aan het marmeren terras ging dicht.

Spoedig echter moest die weer geopend worden voor een bezoeker, die zooeven uit een duur, Italiaansch wagentje was gestapt, dat nog niet lang de showroom kon hebben verlaten.

De man was niet ouder dan een jaar of veertig, uiterst elegant gekleed, zeer slank, en vertoonde het uiterlijk van een chiquen Engelschman, die nooit te ver zal gaan in zijn kleeding en die zeer precies maat weet te houden.

Toch was er in zijn kleeding juist dat heele kleine tikje te veel, dat den swell onderscheidt van den goedgekleeden man. Het mooie kamermeisje in persoon deed de deur voor hem open, en vroeg wat hij wenschte, hem daarbij vluchtig opnemend, zooals kamermeisjes dat plegen te doen, als zij er zelf heel goed uitzien.

— Ik zou zijne Excellentie willen spreken! begon de bezoeker met een licht buitenlandsch accent.

— Excellentie? herhaalde het meisje verwonderd.

— Mijnheer Dufour is immers als kamerlid gekozen, ter vervanging van het aftredende lid, Dubois?

— Word je dan excellentie? vroeg het meisje verwonderd.

— Zoo goed als, lief kind! Hier is mijn kaartje, ik zou ons hooggeacht kamerlid gaarne over een belangrijke zaak willen spreken. Breng hem dat kaartje onmiddellijk.

Het meisje wierp een vluchtigen blik op het fijn geglaceerde sierlijke kaartje en las, met een plotseling toegenomen eerbied:

„Gaston de la Tremouille, ridder van het leger van Eer”.

Het meisje liet den bezoeker plaats nemen in een groote zijkamer, waartoe een wilgelakte deur, toegang gaf, versierd met zwevende, bolwangige engeltjes.

En de bezoeker had hier alle gelegenheid, op te merken dat de eigenaar van dit huis wel zeer bijzonder rijk moest zijn, te oordeelen naar de geheele inrichting van het vertrek met zijn echte cloisonné vazen, zijn prachtig sévres porcelein en zijn gobelins van Dujardin.

Want het meisje bleef omstreeks tien minuten

weg, voor zij met een van haar beminnelijkste glimlachjes kwam vragen:

— Wil U maar zoo goed zijn om mij te volgen, mijnheer? Mijnheer Dufour is bereid om u te ontvangen.

Er verscheen een glimlach om het knappe, donkere gelaat van den bezoeker, toen hij het meisje op de hielen volgde, en achter haar de breede trap opging, over een looper van rood fluweel, en weer liep hij langs fraaie schilderijen van oude meesters — en toen hij die zag glimlachte hij opnieuw.

Hij hoefde slechts eenige meters over het breede portaal af te leggen, en toen opende het meisje een deur, en zei met een coquette handbeweging:

— Gaat U binnen, mijnheer.

Gaston de la Tremouille betrad een zeer ruim vertrek, waarvan de drie hooge, smalle ramen met hun kleine ruitjes uitzicht gaven op de binnenhof en op de fontein van Rodin.

Een weinig schuins stond bij een van die ramen een schrijfbureau uit den tijd van den Zonnekoning, en achter dat bureau zat mijnheer Onésime Dufour in hoogst eigen persoon, een kaalhoofdig, maar overigens gitzwart man, met gepoederde wangen, alsof hij zooeven geschoren was, een lorgnet met ronde glazen in een montuur van echt schildpad, en in een pak gekleed, met groote, grijze ruiten, dat een Amerikaansche snit vertoonde.

Hij was zeker bezig met schrijven, want hij legde achtereenvolgens een gouden vulpenhouder en een sigaar neder, draaide zich op een nieuwwetsehen draaistoel om, die niet al te goed harmonieerde met het ouderwetsche schrijfbureau, keek eerst naar het kaartje en toen naar den bezoeker, wees zwiingend en niet over vriendelijk naar een stoel en vroeg tamelijk kortaf:

— Waaraan heb ik het genoegen van Uw bezoek te danken, mijnheer? Ik maak er U opmerkzaam op dat ik niet al te veel tijd heb.

De bezoeker maakte een buiging, kwam wat verder de kamer in, en zei, met de hand leunend op de rug van den stoel die hem was aangewezen:

— Dat is zeer begrijpelijk, mijnheer Dufour, wanneer men slechts een enkele dochter heeft, wanneer zij zoo bevallig is als mejuffrouw Germaine, en wanneer men haar verlooft aan een man als den burggraaf Rodolphe de Kerkadec, wanneer men dan ten overvloede ook nog geroepen is om de belangen van zijn land voor te staan als een lid van het edele gilde, dat Tweede Kamer heet, dan is het begrijpelijk dat men spaarzaam moet omgaan met zijn tijd.

— U weet die dingen? vroeg mijnheer Dufour, en hij bracht beide handen aan zijn das, teneinde ze wat beter te strikken en met een zelfvoldanen blik in een van de drie spiegels, welke deze zonderlinge werkkamer rijk was.

— Wie zou ze niet weten, mijnheer het Kamerlid? vroeg de la Tremouille met een beminnelijken, zoeten glimlach om zijn lippen. Geheel Parijs is er vol van, dat kan ik U verzekeren. Mag ik plaats nemen?

— Ik wil het U niet beletten, mijnheer, maar ik zal U moeten verzoeken, wat spoed te betrachten. U zult gereedelijk begrijpen dat een man in mijn omstandigheden geen minuut van zijn tijd aan het welzijn van zijn vaderland mag onttrekken.

— Een edel woord uit den mond van een man, van wien wij nog veel schoons mogen verwachten! zeide de bezoeker vol geestdrift. Ik beloof U dat ik U niet lang zal ophouden, mijnheer Dufour en hooggeacht Kamerlid.

De bezoeker had opnieuw plaats genomen, want hij was in zijn enthousiasme half opgestaan uit zijn stoel, en nu begon hij met zorg een groote, fraaie actetasch te openen, haalde daaruit een mooi gebonden, vrij dik boek, met een omslag van rood juchtleider en begon tegelijkertijd weer te praten:

Mijnheer Dufour, U staat thans als het ware op een tweesprong. Uw leven heeft een nieuwe wending genomen, U gaat U nu geheel wijden aan Uw land, inderdaad, zooals U het tot dusverre in den geest hebt gedaan. Eindelijk zal de Fransche Kamer een man in haar midden zien, waardig om het land mede te regeeren. Intuschen — men kan zich niet ontdoen van den indruk, dat hiermede Uw verdiensten niet voldoende beloond zijn.

Mijnheer Dufour hoog gevleid, verbeterde opnieuw den toestand waarin zijn das verkeerde, en wachtte niet zonder eenige spanning op hetgeen er thans nog zou komen.

In zijn gelaat, dat breeder scheen dan het hoog was, glommen de heele kleine oogjes en het was alsof hij den bezoeker de woorden van den mond las toen deze vervolgde:

— Neen, mijnheer het Kamerlid, men heeft Uwe verdiensten niet naar waarde beloond. Gij zijt zeer rijk, eenige malen millioennair. . . .

— O! zei mijnheer Dufour met een gebaar alsof hij iets afweerde.

— Het is zoo, mijnheer Dufour. Gij zijt een van de rijkste mannen van Parijs. Gij hebt een bevallige dochter, die op het punt staat in het huwelijk te treden met een jongen man van talent. . . .

Hier trok mijnheer Dufour een zeer eigenaardig gezicht, maar de bezoeker scheen het niet op te merken en ging voort:

— En die bovendien van adel is! Gij hebt U door Uw kennis en Uw liefde voor Uw land een plaats verworven in het hoogste regeeringscollege. . . .

— Nu, het hoogste. . . . weifelde mijnheer Dufour.

— Als dit niet het hoogste is, gij zult het zonder twijfel bereiken! hernam mijnheer Tremouille op een toon van de stelligste overtuiging.

Gij bezit voorts een vrouw die U aanbidt, gij geniet aanzien — en toch, mijnheer het Kamerlid, en toch is Uw geluk niet volkomen.

Menigeen zou gelachen hebben bij het zien van het onnoozele gezicht, dat mijnheer Dufour bij deze woorden trok. Zijn verbazing was werkelijk echt, toen hij herhaalde:

— Mijn geluk zou niet volkomen zijn?

— Ik blijf bij die uitdrukking, als gij het mij veroorlooft, mijnheer Dufour, en ik voeg er aan toe, dat het voor mij een raadsel is, waarom de regeering reeds niet veel eerder Uwe talenten beloond heeft op de eenige wijze, die strookt met haren omvang.

Mijnheer Dufour werd plotseling bloedrood, toen zoo wit als een laken, en stotterde, met de hand over zijn kalen schedel wrijvend:

— U bedoelt. . . . U wilt zeggen. . . . gij meent dat men mij een decoratie. . . .

— Maar dat spreekt toch immers vanzelf, mijn waarde heer. Wat is een Kamerlid zonder een decoratie? Hoe kan een man, deel uitmaken van dat lichaam, zich vertoonen in den kring van zijns gelijken, zonder een blos van toorn en schaamte naar zijn wangen te voelen stijgen?

Toen schudde mijnheer Dufour mismoedig het groote, bleke hoofd, en zei op een toon alsof hij heftig verongelijkt was:

— Ik heb vijanden, mijnheer! Voor mij is zulk een onderscheiding, ik ben er zeker van, niet weggelegd! Helaas, dit knoopsgat, zal ten eeuwige dage maagdelijk blijven.

Ook de la Tremouille trok zijn voorhoofd in diepe, zwaarmoedige rimpels, en zeide op een toon van de smartelijkste verbazing:

— Waarheen gaat een natie, ik vraag het U, die haar zonen niet naar waarde beloond? Maar gelukkig, mijnheer Dufour, er bestaan middelen om deze schreeuwende onrechtvaardigheid met eigen hand te niet te doen! Er zijn middelen tot herstel van het onrecht, er zijn middelen om zich zelf datgene te verschaffen, wat een ondankbare staat ons onthoudt.

— Middelen? herhaalde mijnheer Dufour, niet goed begrijpend, en dus weer met zijn onnoozelste gezicht, hetgeen hem het uiterlijk gaf van een peinzend varken.

— Welzeker! Waarom zoudt U zich niet verschaffen, door middel van een ellendig beetje aardisch slijk, wat U ten onrechte onthouden wordt? En waarom zou het tot een Fransche decoratie beperkt moeten blijven. Waarom zoudt U zich vergenoegen, bijvoorbeeld met de bijna onzichtbare, paarse rozet van de Instruction Publique? Waarom te volstaan met een enkele minderwaardige Fransche orde, die uiteraard, en ik betreur dit hartgrondig, niet de Legion d'Honneur kan zijn.

De uitdrukking op het breede gelaat van mijnheer Dufour veranderde weer en er lag iets als teleurstelling op, toen hij half vragend zei:

— Natuurlijk — aha, men kan Légion d'Honneur natuurlijk niet koopen?

— Niet, dan tenzij zich bloot te stellen aan de grootste gevaren! Ik kan U echter wel zeggen, dat ik daar niet van houd, mijnheer Dufour. Ik bewandel liever de zekere wegen. En ik verzoek U recht op mijn doel te mogen afgaan. Het boekwerk dat U hier ziet is een — laat ik zeggen een soort van catalogus, waarin U zult opgeteekend vinden, welke prijzen er gemeenlijk worden berekend voor de leverantie van een buitenlandse orde, — met de teekening erbij, zooals U ziet. Zoo kan ik aanbieden, franco thuis, alle rechten betaald, den Witten Olifant van Siam, voor 't luttele bedrag van veertigduizend francs.

Indien U deze orde te opzichtig mocht zijn, dan belet niets U, de Koninklijke Amerikaansche Orde van Isabella te bestellen tegen zeventuizend dollar goudkoers, of wel de Orde van den Nishani Medjidie, een Turksche onderscheiding, die zeer fraai en ook tamelijk zeldzaam is, of wel de Orde van de Zon en de Leeuw, die ik uit Teheran kan laten komen. Of wel....

— Wacht wat! riep mijnheer Dufour, die karmijnrood was geworden, het duizelt mij. Mag ik die catalogus eens zien?

Met een bevallige buiging overhandigde de la Tremouille den ander het rood ingebonden boekje, dat inderdaad, alsof het een postzegelcatalogus was, versierd was met allerlei afbeeldingen van ridderorden van talrijke landen in de natuurlijke kleuren. Daarachter was een korte beschrijving van het ontstaan en de beteekenis van de orde en dan kwam de prijs, kort, rauw en duidelijk, met de veelbeteekende noot onder aan de bladzijde:

„Al deze prijzen zijn zonder korting en strict à contant.”

Met een bevende hand bladerde mijnheer Dufour even in het merkwaardige boekje, nam toen zijn deftige bezoeker eens goed op, ofschoon zijn blik troebel was, en zei bijna schor van emotie; terwijl zijn dikke vinger langs een paar van de teekeningen gleed:

— U kunt mij — U kunt mij leveren tegen de voorwaarden die U daar opsomde de Orde van de Zon en den Leeuw, en — dat witte beest, de Olifant van China.. van Siam, wil ik zeggen.

HOOFDSTUK II.

DE VERKEERD GEWORPEN ROOS.

Hoe het kwam is niet zeer duidelijk, maar van de bloemenjongens scheen er nog een in 't huis te zijn achtergebleven, die alle moeite deed, zich onzichtbaar te maken, hetgeen niet eens zoo moeilijk was, als men bedenkt, dat het huis meer dan dertig kamers had, kelders als van een oud klooster, en een zolder verdieping, waar men letterlijk verdwalen kon.

Het was dit jongmensch, dat, juist op hetzelfde oogenblik dat mijnheer de la Tremouille zeer gelukkig met zijn bestelling het groote huis weer verliet, op zijn teenen door een achtergang sloop, waarop een drietal ramen uitkwamen, die het uitzicht verleenden op de binnenhof.

Hij liep zoo snel en geluidloos mogelijk voorbij deze vensters, ging een hoek om, luisterde even, daalde met dezelfde behoedzaamheid en geheel onhoorbaar een kleine, houten trap af, en sloop toe op een rond raam, met een gebeeldhouwden rand, dat zich in den voorgevel van het huis bevond, eenigszins terzijde van de voordeur.

Hij trok den knip terug, die het ronde venster gesloten hield, loerde voorzichtig naar buiten, en liet een zacht gefluit hooren.

Onmiddellijk maakte zich uit de schemering van de koetspoort een gedaante los, die schijnbaar doelloos kwam aanslenteren.

De jongen in zijn blauw linnen jas, haalde een vuurroode roos uit een van zijn zijzakken, schreef vlug een paar woorden met potlood op een stukje papier dat hij uit een opschriftboekje

scheurde, vouwde het zoo smal mogelijk op, strikte het om den steel van de roos, en wierp de bloem uit het ronde raam.

Van beneden klonk een kreet van blijde verrassing, en een jonge stem riep vroolijk, o, jij kleine ondeugd!

— Kleine ondeugd, herhaalde de jongen met de werkjas met een klank van ongerustheid in zijn stem.

— Voor die roos zal ik je een kusje komen ontstelen, lieve Germaine.

— Is Raffles gek geworden? fluisterde de bloemenjongen, nu werkelijk verschrikt, en hij trachtte ondanks de tralies die zich voor het venster bevonden, een blik naar buiten te werpen. Wat beteekent die mallepraat.

Toen trok hij zijn hoofd haastig weer terug en mompelde:

— Goede hemel — daar heb ik me wat moois gedaan! Mijn roos is in verkeerde handen te recht gekomen! Het is die domkop van een Kerdadec! Nogmaals wierp hij een blik naar buiten en vervolgde:

— Wat doet hij nu? Hij ruikt aan de roos — dat is nogal duidelijk, want dat is zijn rol als verloofde. Nu zoent hij ze, de verwenschte ezelt! Je verdiende loon, dat je je aan de doorns prikt! En nu, nu ziet hij eindelijk het briefje, de ~~ver~~ liefde gek.

Hij trad een weinig terug van het raam, ongeduldig de vuisten ballend, en nijdig in zichzelf brommend.

Het was hem nu onmogelijk geworden, nog langer den jongeman in het oog te houden, die nu op het terras was getreden, en nu bij de deur stond en de vuurroode roos dicht bij zijn sterk bijziende oogen hield, terwijl hij met moeite het papierstrikje loswurmde.

Rodolphe de Kercadet kon ongeveer vierentwintig jaar zijn, maar als hij zijn hoed had afgenomen, zou de opmerkzame beschouwer hebben waargenomen, dat hij reeds aardig door zijn haar begon heen te raken, zooals men dat noemt.

Dat haar was strooblonde, stug en zonder eenige glans.

Het voorhoofd was laag en vertoonde aan de rechterzijde een eigenaardige bultige verhevenheid, alsof daar een zware huil aan het genezen was.

De neus was in waarheid de beroemde neus der Kercadets, zeer groot, zeer dun, en sterk gebogen, zooals de neus van den Cyrano van de geschiedenis, niet te verwarren met dien van het tooneel, en onder die neus bevond zich een flauwe aanwijzing van een snor, waarvan de vorm het midden liet tusschen het tandenborsteltje van Chaplin, en het gewas, dat de leider van een bevriende Oostelijke natie onder zijn reukorgaan onderhoudt.

Voorts was hij buitengewoon lang, ongelooflijk mager, maar gekleed met voortreffelijke elegance.

Zonder bepaald dom te zijn maakte het gelaat doordat het en profiel op dat van een schaap geleek den indruk van onnoozelheid, hetgeen nog verhoogd werd door een volkomen gemis aan alles wat op wenkbrauwen geleek, terwijl de oogharen zeer licht waren.

Om kort te gaan, deze Kercadet behoorde zeker niet tot de prachtexemplaren van zijn geslacht, dat nooit heeft uitgemunt door overdaad van uiterlijk schoon.

Het jonge mensch met zijn rottan onder den linkerarm gekneld, had juist het briefje geopend, en maakte zich gereed, zachtjes grinnikend gelijk verliefde jongelieden dat plegen te doen, den inhoud daarvan tot zich te nemen, toen er een goed gekleed man op hem toetrad, rijzig, met een gebruint gelaat en grijze oogen, die op den hoffelijksten toon van de wereld zei:

— Pardon, mijnheer de Kercadet, dat ik U stoor, maar ik geloof werkelijk dat dat briefje voor mij bestemd was.

— Voor U? vroeg de jonge verloofde op een toon van verbaasd ongelooft, terwijl hij den vreemdeling van het hoofd tot de voeten opnam.

— Inderdaad, mijnheer, voor mij!

De Kercadet richtte zich als een vechthaan op, en trok een zoo verbaasd gezicht, dat de lorgnet aan het zwarte lint uit de oogkas gleed.

Toen zeide hij, met eenig ongeduld in zijn stem:

— U verbaast me mijnheer! Het spijt mij werkelijk, U dit te moeten zeggen. Want indien dit briefje inderdaad voor U bestemd zou zijn, dan zou dit ook gelden voor de roos, om welker steel het gerold was, en U zult toch in gemoede willen volhouden, dat deze bloem voor U bestemd kon zijn?

— Dat houd ik inderdaad vol! hernam de lastige indringer zeer kalm, en hij stak de hand naar het papiertje uit. Ik zie werkelijk niet in waarom die roos juist voor U naar buiten werd geworpen!

Het deert me volstrekt niet of U dat inziet, mijnheer, zeide de Kercadet verbolgen. U schijnt niet te weten in welke kwaliteit ik dit huis betreed? U weet niet wie ik ben?

— Zeker weet ik dat! U is burggraaf Rodolphe de Kercadet, en heden wordt Uw verloving met de dochter van mijnheer Dufour luisterrijk gevierd.

— Als U van die zaken zoo goed op de hoogte zijt, mijnheer dan is het mij een raadsel, waarom U kunt blijven volhouden dat deze bloem voor U bestemd zou zijn. Natuurlijk werd ze mij toegeworpen door mijn aanstaande!

— Waarop bouwt U die zekerheid, Burggraaf? Er zullen zich toch nog wel meer dames in dit huis bevinden, dan alleen mejuffrouw Germaine?

— Ongetwijfeld, ik ontken het niet, maar zij bevinden zich niet in een positie om rozen naar buiten te werpen. Kom aan mijnheer verwijder U en geef me gelegenheid om dit briefje te lezen. Ik beschouw U als een zeer lastig en opdringend heer, en ik zou U willen raden, mij niet in de verleiding te brengen, de bedienden te roepen!

— Dat zal ik besparen, mijnheer de Kercadet, riep de ander en het volgende oogenblik had hij met een snelle beweging het briefje uit de hand van den edelman getrokken.

Hij nam zijn hoed af, en wilde zich verwijderen, toen de ander hem, vuurrood van drift den weg versperde met de woorden:

— Uw naam, mijnheer! U heeft het gewaagd, een Kercadet te beleedigen! Zeg mij onmiddellijk Uw naam, want U zult zelf wel inzien, dat de zaak hier bij niet kan blijven! U heeft mij begrepen?

— Volkomen! antwoordde de ander, en er kwam een duistere glimlach op zijn gebruint

gelaat, toen hij tot dicht voor den jongeman trad, en op zachten toon vervolgde:

— Ik geloof dat U de dwaasheid wilt begaan, mij uit te dagen, nietwaar? Maar zoudt ge er dan werkelijk zoo opgesteld zijn, aan den vooravond van Uw huwelijk gedood te worden?

Er was iets in den toon van den spreker, dat Kercadet van kleur deed verschieten. Er was iets van zulk een dreigende hardheid in de grijze oogen, dat er schrik kwam in zijn eigen blik, en hij deed onwillekeurig een stap achteruit, als om zich te verdedigen tegen een aanranding.

Zijn stem was ook verre van zeker, toen hij haierend zei:

— U schrijft mij een voornemen toe, mijnheer, dat. . .

— Ah! U was niet van plan om te duelleeren?

— Maar ik heb het woord in het geheel niet genoemd!

— Zoo? Ik meende het uit Uw opmerking begrepen te hebben. Het doet mij genoegen dat ik mij blijkbaar heb vergist. Des te beter. Ik zou er werkelijk tegenop hebben gezien, een jongmensch van Uw bloeiende jeugd en Uw schoone toekomst van het leven te berooven, Schermt U?

— Ik — eh — ja, ik scherm tamelijk goed, al zeg ik het zelf. Ik ben een leerling van professor Dubois!

— Toch waar? Nu dan, ik heb professor Dubois in vijf matches vijf maal verslagen!

— Goede hemel, mompelde de edelman, verbleekend. Dan neem ik natuurlijk terug — dat wil zeggen — dan verzoek ik U natuurlijk, mijn uitlatingen niet al te letterlijk op te willen nemen.

— Het is goed, mijnheer, dan zullen wij het hierbij laten.

— Maar wilt U mij toch dat briefje niet teruggeven?

— Het spijt mij, mijnheer, maar ik geef U de verzekering dat het werkelijk voor mij was bestemd. Dienaangaande is iedere twijfel uitgesloten.

— Ja maar — het ligt toch voor de hand dat een verloofde een roos verwacht?

— Ik weet niet of het in dit speciale geval wel zoo voor de hand ligt, mijn waarde heer, zeide de ander ijskoud, en hij keek de Kercadet recht in de oogen, half met spot, half met minachting.

— Maar mijnheer, weet U dat dit een nieuwe beleediging is? barstte de jonge held woedend uit.

— Ik weet het niet, mijnheer, en het ontbreekt mij ook aan de lust, er mij om te bekommeren! hernam de ander op den zelfden kouden toon. U zult dat trouwens zelf spoedig genoeg bemer-

ken, als het nog niet tot U doorgedrongen mocht zijn. Adieu, en ik wensch U veel geluk voor de toekomst.

De man die nu in het bezit was van het briefje deed een stap terzijde, lichtte even den hoed af, en juist op dat oogenblik werd de huisdeur geopend door den maitre d'hotel in persoon, die 'n vluchtigen blik wierp op den goedgekleeden heer, hem niet scheen te herkennen, nog even weifelde, alsof hij niet zeker wist of hij hem al dan niet moest binnenlaten, en toen al zijn aandacht besteedde aan den verloofde van de dochter van zijn meester.

De man van het briefje echter bekommerde zich verder niet om den man, die hij zoo onbeschaamd van het zijne beroofd had, maar verliet haastig de voorhof, en las in de veilige schaduw van de koetspoort vlug den inhoud van het briefje, dat als volgt luidde:

„R.!

Let goed op een man met een actentasch, die aanstonds het huis wel zal verlaten. Komt mij gevaarlijk voor. Heeft zooeven voor een burgermansfortuin eenige buitenlandsche ordes, al of niet echt, aan onzen man verkocht. De bloemenjongen.”

De lezer frommelde het briefje tamelijk ongeduldig in elkaar en mompelde tusschen de tanden:

— En om zulk een boodschap begaat hij een onvoorzichtigheid, die ons duur te staan had kunnen komen, als wij niet toevallig te doen hadden gehad met een domkop van het zuiverste water. Het scheelde weinig of onze adellijke vrijer had kennis genomen van den inhoud van dit briefje.

Toch liep hij drentelend weer terug, maar nu met eenige argwaan, en hij nam alle vensters van het huis aandachtig op, totdat zijn blik bleef rusten op het ronde venster, een weinig terzijde van de huisdeur.

Hij meende daar iets te zien bewegen, en mompelde ontevreden:

— Het is jammer, maar mijn waarde helper en vriend Charles Brand schijnt vandaag niet zijn goeden dag te hebben, wat voert hij daar uit achter het ronde venster? Het is alsof hij ergens naar wijst!

Hij keek eens om zich heen, en toen zag hij plotseling in een nis, waarvan er zich zes in den voorgevel bevonden, en die stellig groote standbeelden hadden bevat, die misschien tijdens de revolutie vernield waren, een man met een gebruid gelaat zag staan, die juist bezig was zijn

actentasch dicht te maken, met een zeer tevreden uitdrukking op zijn gelaat.

Toen hij hiermede gereed was nam hij, van de plek waar hij stond, dat wil zeggen, onzichtbaar voor het bediendenpersoneel, den huisgevel nauwkeurig op, scheen de ramen te tellen, monsterde de dakgoot, alsof hij daaraan heel wat bijzonders ontdekte.

De dakrand was bekroond met een balustrade, gedragen door korte kolommen, en op de vier hoeken van het hoofdgebouw verhieven zich

reusachtige, steenen vazen, waaruit een overvloed van druiventrossen heen puilden.

De man van het briefje echter stond nog altijd in zijn veilige schaduw en zeide voor zich heen:

— Aha, de man van de actentasch! Maar als ik mij niet sterk bedrieg, welzeker — het is de la Tremouille, de hoofdpersoon uit de zaak in de Rue Richelieu, of mijn naam is geen John Raffles.

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK III.

DE PLANNEN VAN MIJNHEER DE LA TREMOUILLE.

Ja, de man die daar in de schemering stond van de koetspoort, was niemand anders dan de groote avonturier, en de bloemenjongen die hem het briefje op zulk een merkwaardige wijze in handen had willen spelen, was zijn trouwe helper Charles Brand.

Diens taak was slechts deze geweest, een onderzoek in te stellen aangaande de indeeling van het huis en zijn bevindingen mede te deelen aan Raffles, die groote voornemens scheen te koesteren.

Het spreekt van zelf, dat Raffles volkomen op de hoogte was van den indrukwekkenden rijkdom van mijnheer Dufour, van zijn pas verworven Kamerlidmaatschap en niet minder van de verloving van zijn dochter.

Juist die verloving had Raffles willen aangrijpen, om den slag voor te bereiden, dien hij had willen slaan in het huis van den machtigen fabrikant in wollen ondergoederen, tricotages en gezondheidsgordels.

De man was hem zeer weinig sympathiek, hij had volmaakt betrouwbare inlichtingen betreffende zijn inborst, zijn gewoonten en zijn feilen, en hij wist bij voorbaat dat het berouw dat hem eventueel zou kunnen kwellen binnen redelijke grenzen beperkt zou blijven.

Hij was echter ditmaal niet al te ingenomen met de wijze, waarop Brand zijn taak scheen te hebben opgevat, want de geschiedenis met het briefje en de roos kon niet door den heugel, al viel het niet te miskennen dat Brand zich heel

handig door de moeilijkheid heen geworsteld had, en als een van de bloemenbestellers had weten binnen te dringen, en overal een kijkje had kunnen nemen, zonder dat het opviel.

Voorloopig vond Raffles hier niets meer te doen, en hij kon Brand dus overlaten aan dat gedeelte van de voorbereidende werkzaamheden, die hem te beurt waren gevallen.

Hij sloop haastig de koetspoort uit, bereikte de straat, en het eerste waar zijn blik op viel was de nieuwe auto, die aan den rand van het trottoir stond, bewonderd door eenige leegloopers.

— Komaan, de zaken schijnen goed te gaan, als dit tenminste de wagen is van mijn onvergetelijke de la Tremouille, mompelde Raffles voor zich heen. Des te beter. Ik houd ervan dat het de concurrentie goed gaat, mits het niet worde overdreven. Kijk eens aan, een Bugatti, en nog wel een twaalf cylindrs! Ik dacht eigenlijk dat dat standpunt nu wel weer overwonnen zou zijn. Een wagen die op zijn minst honderd-twintig-duizend francs gekost heeft. Mijnheer de la Tremouille schijnt dus den tegenslag van de Rue Richelieu, die hem een jaar gevangenisstraf kostte, ruimschoots te hebben overwonnen, en opnieuw schijnt het geld in zijn zakken binnen te stroomen.

Hij liep vlug een tiental meters verder en vond daar zijn eigen wagen staan, die hem de verzuchting ontlokte:

— Het zijn weliswaar slechts acht cylindrs, maar ik hoop en verwacht, dat ik met dit wa-

gentje mijn vriend Tremouille wel kan bijhouden.

Hij stapte in het wagentje, reed het nog wat verder terug, en wachtte toen kalm af wat er zou geschieden.

Wat later kwam op zijn beurt de la Tremouille te voorschijn, met zijn actentasch onder den arm, en een heel tevreden gezicht, die regelrecht op zijn duren Bugatti toeliep, het portier ontsloot, instapte, en het startseuteltje in de opening duwde.

Raffles volgde zijn bewegingen aandachtig, en zoodra de paarsgelakte Bugatti wegreed, begon hij hem te volgen.

De la Tremouille scheen niet veel haast te hebben, tenminste hij reed op een bedaarde wijze, zonder veel nut te trekken uit zijn twaalf cylindere, en Raffles had dus niet de minste moeite hem als het ware op den voet te blijven volgen.

Zijn doel was voornamelijk, te ontdekken waar deze sluwe hooswicht zijn verblijf hield.

De rit ging door een vrij groot gedeelte van Parijs, de Bugattie stak de pont de l'Allemant over, en kwam op den linker Seineoever, stak de groote Boulevards dwars over, en begon zich, steeds in den zelfden kalmen gang voort te bewegen in de richting van Montparnasse, de wijk der studenten en der kleine actrices en andere kunstenaars.

Raffles had nu iets meer moeite, de Bugatti te volgen, want de straten werden minder druk begaan, en de wagen kon dus harder rijden.

Toch slaagde Raffles erin, bijna tegelijkertijd als het wild een zijstraat te bereiken van de Rue Plonet, niet ver van het Instituut Pasteur.

Raffles moest zelfs oppassen dat hij niet werd gezien, want er vertoonden zich maar heel weinig menschen in deze straat en zij was kaarsrecht.

Het moest wel een heel oud straatje zijn, voor het overige, naar de huizen te oordeelen, en sommige zagen er ook niet al te welvarend uit.

Er woonde hier een eigenaardig slag van menschen, dat den kost op een eenigszins romantische wijze verdiende, met allerlei artistieke werkzaamheden, die weinig schenen op te brengen, maar ook met ondernemingen, waarover menig rechter van instructie bedenkelijk de wenkbrauwen zou hebben opgehaald.

Het was voor een van die zeer oude huizen, dat de Bugatti stilstond.

Naar een portier behoefde men hier niet om te zien, want die was er niet.

Men moest een lage koetspoort onderdoor, die aan weerszijden in de zware muren een paar deuren bezat, waarachter dadelijk de trappen

begonnen en dan kwam men op een ruime, morsige binnenplaats, waar joelende kinderen speelden, waar men altijd, vroeg of laat een paar kiyende vrouwen aantrof, en waar het onaangenaam rook naar kool, visch, vervuild ondergoed en die eigenaardige zure lucht, die men in veel van die oude huizen aantreft waar maar zelden de zon kan binnendringen.

Raffles nam dit alles verwonderd op, toen hij uit zijn wagen was gestapt, en zag hoe de la Tremouille onder die koetspoort doorliep, totdat zijn gestalte weer helder zichtbaar werd in het licht, dat spaarzaam tot de binnenplaats doordrong, die door minstens een veertigtal huizen werd omgeven, en bijna vierkant was.

— Woont hij hier? vroeg Raffles zich verbaasd af. Maar dat is onmogelijk, dat is niets voor een man als Francis Leduc, alias Gaston de la Tremouille, wie waarlijk wel wat heters gewend is.

Toch kwam Raffles tot de slotsom, dat de geduchte schelm de gevreesde misdadiger, die des te gevaarlijker was, omdat hij zich zoo beminnelijk en zoo beschaafd wist voor te doen, hier naar alle waarschijnlijkheid een bezoek kwam afleggen.

Met een vies gezicht trachtte hij de aanraking te vermijden met de spelende kinderen, en eens zelfs verreed hij pas op het laatste oogenblik een raap, met alle kenteekenen van den naderenden ouderdom, die met alle kracht werd voortgeworpen door een jongmensch in den gelukkigen leeftijd tusschen de twaalf en de veertien jaren.

Hij sprak heel even met een vrouw, die desnoods voor een portierster kon doorgaan, en toen verdween hij uit het gezicht, en Raffles haastte zich op zijn beurt naar de zwaarlijvige vrouw toe, die weer met haar bezem aan den gang was gegaan, en zeide op luchtigen toon:

— Mijn vriend ontsnapt mij daar juist — wilt U mij zeggen waar hij heen is?

— Die lange met zijn bruine gezicht? Die is naar boven, linkervleugel, vier hoog, gang dric. Die deur daar in.

En het mensch wees op een vervelooze deur, die nog bewoog, en die Raffles zich haastte, binnen te gaan.

En van dit oogenblik af, zou zelfs het scherpste oor, niets meer van hem hebben kunnen hooren, zoo zacht, zoo glijdend bijna, schoof hij zich omhoog langs de vrij donkere, smalle trap, de eene verdieping na de andere.

En het viel hem gemakkelijk Leduc te volgen, zooals de man werkelijk heette, want de man deed niet de minste moeite, zijn schreden te

dempen, maar liep voort als iemand die op de plek goed thuis was, en die een weinig gehaast was, en dus aan andere dingen had te denken, dan ervoor te zorgen dat men hem niet hoorde.

Het was op de derde verdieping zoo donker, dat Raffles duidelijk hooren kon, hoe Leduc vloekend verder ging, hoe hij zelfs eenmaal struikelde, en een krachtterm deed hooren die een paar stociende kinderen van schrik deed wegstuiven, en toen werd er aan een woningdeur gebeld, want Raffles geoefende ooren konden zelfs hier het vinnige ratelen van die bel hooren.

Hij keek voorzichtig door de spijlen van de trap, en kon juist de beenen zien van Leduc, zijn slobkousen, en een stuk van zijn demi.

Toen trok hij haastig zijn hoofd weer terug, want juist op dat oogenblik ging Leduc binnen.

Raffles hoorde een uitroep van verbazing en tevens blijdschap die uit een vrouwenmond weerklonk, en dadelijk daarop een ongeduldige, weerstrevende opmerking van Leduc:

Om alles wat je lief is, ga toch eens eindelijk weg uit deze kermiskeet. Men schaamt zich, je hier een bezoek te brengen. Ik zal...

De rest was onverstaanbaar, want toen ging de deur weer dicht.

Als een kat sprong Raffles te voorschijn, liep de inderdaad zeer duistere gang binnen, en had de woningdeur, waardoor Leduc zooeven was binnengegaan in onbegrijpelijk korten tijd, geopend, want het slot was zeer eenvoudig en kon voor een man van zijn bekwaamheden moeilijk doorgaan voor een belemmering.

Er konden ternauwernood een tiental seconden zijn verlopen tusschen het tijdstip waarop Leduc binnenging en dat, waarop Raffles heel voorzichtig diezelfde deur achter zich sloot, de gang van de woning overwipte, en heel behoedzaam een op een kier staande deur opende, die bleek te behooren bij een slaapkamer.

Het bleek dat zijn keuze goed was geweest, want hij stond nauwelijks midden in het half duistere vertrek, op alles voorbereid, en met zijn hand in de zak, waar zich zijn browning bevond, of hij hoorde slechts ten halve gedempte stemmen, die nog duidelijker werden toen hij een tusschendeur naderde en daar in gebukte houding bleef staan, met bijna geheel dichtgeknepen oogen, om vooral zijn geest niet af te leiden en al zijn aandacht te concentreeren op hetgeen daarbinnen werd gezegd.

Nu, dat liet aan duidelijkheid niets te wenschen over.

— Het is dus gelukt? vroeg een vrouwenstem, die zeker aan niemand anders kon toebehooren dan aan Valentine de Pontiac, zooals de weid-

sche naam luidde van de vriendin van den voormaligen tuchthuisboef.

— Natuurlijk is het gelukt. Ik had mijn informaties goed genomen. Ik heb hem voor tachtigduizend francs van de rommel verkocht en hij hapte erin als in een versch kadetje. Wij hebben toch nog van dien rommel, hoop ik?

— Een la vol, en als ze op zijn dan kan Fred wel weer nieuwe maken.

— Met de bijbehorende documenten?

— Met alle spullen er bij! De zegels en de drommel! Ik vind je lief, dat je mij den goeden afloop zoo gauw bent komen vertellen.

— Trek vooral geen overhaaste conclusies, zeide Leduc koeltjes. Je zoudt jezelf overschatten wanneer je geloofde dat het uitsluitend mijn verlangen naar je was, dat mij zoo vroeg hierheen dreef. Ik kom voor zaken!

— En het is afgelopen?

Die zaak van de orden is achter den rug en goed gelukt. Maar de trek komt onder het eten. Als je in dat huis had kunnen zijn, Valentine — het is onbeschrijfelijk! Die meubelen, dat porcelein, dat zilverwerk! En dan — die verrukkelijke brandkast! Helaas, ik ben niet van het vak, maar ik kan je zeggen dat mijn vingers tintelden, toen ik dat meubel te zien kreeg in de kamer, waar die ezel mij ontving. Wij zullen er werk van maken, kleintje. Er is daar veel meer te halen dan die onnoozele tachtigduizend francs, die ik zooeven heb buitgemaakt, en waarvoor wij nog een contraprestatie moeten leveren.

Er hangen daar echte doeken van Rembrandt, van Rubens, van Van Dijck, er hangen een paar primitieven van Botticelli, er liggen zoo maar rondgestrooid kostbare houtsneden van Albrecht Dürer, en op een prachtige kast staat zoo maar achteloos neergezet, een zwaar gouden vaas van — van wien denk je wel?

— Weet ik veel? vroeg de vrouw nuchter. Heb ik verstand van vazen?

— Van Benvenuto Cellini! antwoordde Leduc vol geestdrift. Een waar museum, zeg ik je. En de boel is als het ware voor het grijpen. Maar ik heb jou noodig, om onze plannen uit te voeren!

— Mij? vroeg de vrouw verschrikt. Maar de eerste week kun je niet over me beschikken, Francis. Je weet wel dat we moeten werken, Fred en ik, voor die zaak in de Rue Royale!

— De volgende week? Wat is dat voor mallepraat! Ik heb je voor vannacht noodig, meisje!

— Maar dat is onzin, dat kan niet! zeide de vrouw op een verschrikten fluisterton. Hoe kunnen wij iets voorbereiden in dien korten tijd?

— Er behoeft niets meer te worden voorbereid, zeg ik je. De kans is zoo prachtig als ze

nooit meer zal worden. Je begrijpt toch wel dat na die verlovingspartij de heele troep stomdronken is en dat de bedienden waarschijnlijk ook niet kaars schoon zullen zijn, als ze naar bed gaan. Daarvan moeten we gebruik maken. Het moet vanavond nog gebeuren. En jij moet ons aan de sleutels helpen — ik zeg ons, omdat ik het alleen niet zal afkunnen. Je moet dus naar de partij toe.

— Je bent gek, Francis, ze zullen mij eruit smijten. Dacht je dat de bedienden mij toelieten?

— Ze zullen je zeker toelaten als je een invitatiekaart vertoont.

— Maar hoe kan ik die vertoonen, ik heb er immers geen!

— Je hebt er wel een, hier is ze, in blanco! Wij behoeven er maar den eersten den besten naam op in te vullen. Ik zag er een klein stapeltje van liggen op de schrijftafel van Dufour en ternauwernood was dit plannetje bij mij opgekomen, of ik heb mij van een paar stuks meester gemaakt zonder dat hij het bemerkte. Zoek dus je fraaiste kleeren bij elkaar, vertoon je op je mooist, verf je niet al te sterk, tracht de rol van een vrouw van de wereld te spelen, kortom zet je beste beentje voor. Wij moeten vannacht slagen. En aanstonds spreek ik nader met je af in — laat eens zien — in de Rotonde, dat is niet ver van het huis van Dufour. Nu ga ik weer heen, en begin met de voorbereidselen. Zorg dat je om acht uur kant en klaar gekleed in de Rotonde verschijnt, waar je natuurlijk vraagt naar de la Tremouille en niet naar Leduc. Geen ver-

gissingen zooals de laatste maal, of er zwaait iets, laat je dat gezegd zijn! Heb je nog sigaretten, mijn koker is leeg.

— Ja, in mijn slaapkamer is nog een doos!

Raffles had nog maar juist den tijd, zich achter een der raamgordijnen te verbergen, want het volgende oogenblik ging de deur open, en er trad een vrouw binnen, slank, niet heel jong meer, maar nog zeer aantrekkelijk, met haar platinablond haar en haar groote, fluweelzachte oogen.

Zij ging strijkelings langs het gordijn, en Raffles had haar kunnen aanraken, als hij gewild had.

Hij kon zelfs duidelijk zien, hoe zij op een kleine tafel toeliep, daar een zilveren cigarettenkoker afnam, en vlug weer terug liep naar de tusschendeur.

Zoodra die weer dicht was verloor Raffles geen tijd meer.

Hij was met een paar sprongen de kamer weer uit, sloop naar de woningdeur, stond op de gang, en daalde voorzichtig de morsige, halfdonkere trappen af.

Halverwege de schemerachtige koetspoort stond hij stil en wachtte:

Nog geen minuut later ging Leduc hem voorbij, en liep op zijn auto toe, niet wetende dat het aantal invitatiekaarten in de rechter zijzak van zijn demisaison opnieuw met een stuks verminderd was, die zich nu bevond in den binnenzak van den man, die daar zoo achteloos zijn sigaret scheen te hebben opgestoken.

HOOFDSTUK IV.

PLANNEN DIE ELKAAR KRUISEN.

Het diner in de groote eetzaal was zoeven beëindigd.

Men was het er algemeen over eens, dat het niets te wenschen had overgelaten, tenminste wat de hoedanigheid van de spijzen betreft, want het was vrij saai verlopen, daaromtrent kon niet de minste twijfel bestaan onder de gasten.

Alleen de burggraaf Rodolphe de Kercadet had buitengewoon veel gesproken, want hij raakte niet uitgepraat over zijn avontuur met de roos, hetwelk langzamerhand onder den invloed van de voortreffelijke wijn, wel een beetje onduidelijk was geworden, en bij iedere herhaling, zoowel aan korthed als aan begrijpelijkheid scheen in te boeten, zoodat tenslotte zijn linkerbuurvrouw, die het relaas acht malen had moeten slikken hem tenslotte dadelijk na den aanvang met eenig ongeduld in de rede viel en over een ander onderwerp begon te praten, waarin geen plaats was voor roode rozen en gestolen briefjes.

Aan zijn rechterzijde zat het jonge meisje, dat de vrouw zou worden van den burggraaf, en nu en dan moest zij den jongeling aan haar zijde een beetje onzacht in de ribben porren, om hem op haar aanwezigheid opmerkzaam te maken, want het lag hoogstwaarschijnlijk aan de kracht van de Bourgogne, maar Vicomte de Kercadet, scheen nu en dan meer aandacht te besteden aan zijn linker buurvrouw, een zeer bevallige blondine, met tintelende, zwarte oogen, dan aan de vrouw die over veertien dagen Madame la

Vicomtesse zou heeten.

Tegen het dessert, waren de onvermijdelijke toespraken als het dreigende noodlot zelf over de gasten losgebarsten, taai, eindeloos, ondragelijk, totdat men zich eindelijk door die kleverige brij van woorden had heen geworsteld en aan het nieuwe Kamerlid de eer was toegebracht, die hij rechtens kon opeischen.

Men slaakte een zucht van verlichting toen men zich eindelijk van de tafel kon verheffen en zich naar de groote feestzaal begeven, die niet misstaan zou hebben in een paleis, en waar alles reeds in gereedheid was gebracht om de gasten aangenaam bezig te houden.

Op het ruime podium zou worden voorgedragen; de beroemde Dolly Sisters, schreeuwend duur betaald, zouden er optreden, een lid van de comédie française zou gedichten van Baudelaire voordragen, en er zouden natuurlijk ook levende beelden worden gevormd door leden van de upper ten. Het spreekt echter vanzelf dat er ook zou worden gedanst, en daarvoor zat een klein orkestje half achter palmen verborgen bestaande uit zeven, als volkomen echt gewaarsborgde negers, voorzien van hun geraasmakende instrumenten, en die op de been zouden worden gehouden door middel van talloze cocktails en krachtgevende spijzen.

Burggraaf de la Kercadet was zoo niet geheel en al nuchter, toch zeker volstrekt niet beschenken, maar het moet gezegd worden, dat hij ook heel wat kon verdragen.

Hetzelfde kan niet gezegd worden van mijnheer Dufour, den vader van het bruidje, die weliswaar ook wel niet volkomen beschonken was, maar verkeerde in dien voor de gasten dikwijls zoo lastigen toestand van den schreeuwigen, wat al te jovialen hospes, wiens stem overal gehoord wordt, en wiens luiden lach wat al te luid door de zaal weerschalt.

Op het tijdstip ongeveer dat alle gasten, tenminste voor zooverre zij aan het diner hadden deelgenomen zich naar de feestzaal begaven, begonnen de overige gasten langzamerhand te komen, van minder intiemen aard, die voor de soirée alleen waren uitgenoodigd.

Er waren eenige vriendinnen van het bruidje onder, ook eenige vrienden van den bruidegom, waaronder een paar in uniform van dragonder luitenant en ritmeester der blauwe huzaren, er waren zelfs eenige zakenrelaties van den vader van de bruid, en dan verschenen er ook een tiental van die vage persoonlijkheden, van wie niemand eigenlijk met volmaakte zekerheid kon zeggen, wie zij eigenlijk waren, en hoe zij in het bezit waren gekomen van een invitatie.

Er was een heer bij met spierwit haar en die een fijn, gouden brilletje droeg. Hij zag eruit als een geleerde, en de naam op de invitatiekaart die hij zooveel had afgegeven aan den maitre d'hotel luidde erg Zweedsch, namelijk: Professor Sven Kaldrup. Hij haarde echter lang niet zooveel opzien, ofschoon de gasten bewonderend naar zijn zilverwit haar keken, dan de vrouw, die op zijn hielen als het ware de feestzaal was binnengekomen, geheel alleen, ofschoon volkomen op haar gemak.

Zij had zeer donkere oogen, die toch niet volkomen zwart waren en daarbij contrasteerde op wonderlijke, maar aantrekkelijke wijze het platina blonde haar. Het avondcostuum was zeer bevallig, zonder exotisch te zijn, en deed haar ranke figuur op het voordeeligst uitkomen.

Niemand had de vrouw in gezelschap van een heer zien binnenkomen, zoo onopvallend was zij als het ware naar binnengegleden, waarop zij zich haastte, allereerst te gaan kennis maken met de vrouw des huizes, een vrouw die eruit zag als een gepensioneerd kolonel, die voor de aardigheid op een maskerfeest vrouwenkleeren had aangetrokken.

Zij zeide een paar vleierende woorden tot haar en stelde zich voor als Césarine Parpalaïd, een achterlicht van den bruidegom, maar die hem waarschijnlijk wel onbekend zou zijn.

Daarna mengde zij zich onmiddellijk onder de gasten, en twee minuten later had madame Du-

four de nieuwe gaste al vergeten, en moest zij haar aandacht schenken aan professor Kaldrup, die met een paar linksche, verlegen buigingen zijn opwachting kwam maken.

De professor sprak een miserabel Fransch, maar hij wist zich toch goed uit te drukken, ofschoon het gemompel dat hij voortbracht niet erg goed te verstaan was.

Mevrouw Dufour maakte zich ook van hem spoedig af, meenende met een nieuwen vriend van haar man te doen te hebben, want haar aanwezigheid werd elders verwacht en zij moest met een zucht tot de erkenning komen, dat zij de eenige was geworden, die de soirée nog kon redden, want haar man was daartoe reeds lang niet meer in staat. Men zag hem nu eens met een zware sigaar in den mond, met een paar zijner intieme vrienden in het speelzaaltje, dan weer schoof hij op een onbeholpen wijze als een tamme beer op een kermispleintje met het tengere, ranke lichaam van een der meisjes-gasten om zoo te zeggen voor zich uit, over den gladden dansvloer, zonder al te veel besef van wat hij deed, en onnoozel voor zich heen lachend, terwijl hij met zijn stijve, korte armpjes zijn danseres links en rechts schoof, alsof zij een figuur was op een schaakbord.

Maar ook verdween hij wel eens geheel uit het gezichtsveld en men moest raden waar hij zich bevond.

Mevrouw Dufour verdacht er hem ernstig van, dat hij zich in zulke gevallen zoover vergat dat hij zich in een teeder onderhoud begaf met een van de portflesschen, in het kleine dienkamertje naast de thans donkere eetzaal.

Toch ging er geregeld een half dozijn bedienden in rood fluweel en wit zijden kousen met zilveren bladen vol ververschingen door de rijen der gasten, en als het nog noodig was geweest, zou hierop de aandacht wel zijn gevestigd, door den onhandigen, verlegen, Zweedschen geleerde, die bijna een van die bladen uit de handen van de bediende had geloopen.

Wat haar dochter betreft, mevrouw Dufour moest met een tweeden zucht tot de erkenning komen dat het jonge meisje haar aandacht zoo goed als uitsluitend bepaalde tot haar aanstaanden man, dien zij met den blik overal volgde, waar hij ook ging.

De waarheid is dat het lieve kind van een sterk jaloersche complexie was, ondanks de schijnbare onbeduidendheid van haar uiterlijk van schijnheilig kostschoolmeisje.

Het spreekt dus vanzelf dat haar moeder volstrekt niet op haar kon rekenen en alles moest

bedisselen, met een harer zusters, den maitre d'hotel en den huisknecht, die dien avond ook in de feestzaal moest dienst doen, terwijl het dienstmeisje was aangesteld om de deur voor de gasten te openen.

Alles verliep overigens naar wensch, men had in een aangrenzende zaal de trouwgeschenken bewonderd, die veel in aantal waren, en zeer kostbaar, en die onder het strenge toezicht stonden van een der bedienden, die het goud en het zilver, de diamanten broches en de paarlen diademen met argusoogen bewaakte, vervolgens waren de jonge gasten en ook heel wat oudere gaan dansen, men had vol bewondering en met eenigen afgunst gekeken naar de rappe gratie van de beide Dolly Sisters men had zelfs met toegeeflijkheid en geduld geluisterd naar de rollende, dreunende beurtzang die het lid van de Comédie Française met veel overtuiging uit haar keel wrong, men had zwaar geapplaudisseerd bij het optreden van de amateurs, die goochelden, cabaretliedjes zongen, harmonica speelden, en nog meer dingen deden die men van een amateur mag verwachten.

En nu ging de tijd aanbreken, dat de levende beelden zouden worden vertoond.

Het liep toen tegen middernacht, en men begon zich langzamerhand werkelijk te amuseeren, deels als gevolg van de meerdere vrijheid, in deze zaal, waar men niet naast elkander behoefde te zitten, deels als resultaat van den dans, en waarschijnlijk vooral onder den invloed van de voortreffelijke wijnen, die in de kelders van mijnheer Dufour te vinden waren.

Juist tegen dien tijd was mijnheer Dufour zelf voor de zooveelste maal weer onvindbaar.

Mevrouw Dufour bekommerde er zich trouwens reeds niet meer om, zij had er zich in geschikt, en lette er niet eens meer op, evenmin trouwens als haar dochter deed, maar die kon moeilijk anders want zij bevond zich in het vertrek, dat voor de dames tot kleedkamer was ingericht, en koos daar uit een cartonnen doos met costuums, een fraai zalmkleurig gewaad, met echte valenciënne versierd, dat zij zou moeten dragen als Mademoiselle de Lavalrière.

Maar wij kunnen met onze blikken door alle muren heendringen, en volgen dus mijnheer Dufour, op zijn eenzamen gang, door het prachtige, oude heerenhuis.

Hij richtte echter ditmaal zijn schreden niet naar de kleine zaal, naast de eetkamer, waar hij zich tot dusverre had gesterkt, en nieuwe krachten had geput, om zijn zware taak als gastheer des te beter te kunnen vervullen, maar naar een andere kamer, waar hij ontzegge-

lijk niets te maken kon hebben, omdat die, zooals reeds werd aangeduid, was aangewezen als verblijfplaats van de heeren, die zich moesten verkleeden voor de levende beelden.

Maar hij zou zijn doel niet bereiken, welk oogmerk hij dan ook gekoesterd mocht hebben.

Want onderweg werd hij in zijn vaart gestuit door een vrouw, die een buitengewoon aangename geur van viooltjes verspreidde, die platina-blond haar had, en die pardoos een kleine, zachte hand op de zwarte mouw, van zijn rok legde, en met een vleiend stemmetje zei:

— Wat ben ik blij dat ik U ontmoet, mijn waarde gastheer! Ik zou zoo gaarne eens rustig met U praten. Maar hier gaat dat moeilijk...

Mijnheer Dufour was een voorzichtig man, ook buiten zaken, en daarom nam hij de eigenares van de vleiende stem eerst eens goed op, voor hij ten antwoord gaf, dat de plek inderdaad slecht gekozen was.

Daar zijn toestand hem voorts niet toeliet, zuiver en onbevooroordeeld te denken, zoo maakte hij zijn hoffelijkste buiging, en zei:

— Als het van belang is, weet ik wel een plekje lieve jongedame, waar wij ongestoord kunnen spreken — en als het niet van belang is eveneens. Sta toe dat ik U daarbij mijn arm aanbied.

Waarschijnlijk was het zelfs voor deze vrouw iets geheel nieuws dat men haar binnenshuis een arm aanbood, maar zij dacht zelfs geen seconde aan een weifeling, greep glimlachend den aangeboden arm, en volgde mijnheer Dufour, een hoofd boven hem uitstekend, naar zijn eigen werkkamer, waar hij licht maakte, een gemakkelijken stoel schoof bij de sofa, en nogmaals hoog.

Hij maakte een uitnoodigend gebaar naar den stoel en de jonge vrouw met het platinablond haar wierp er zich in neder.

Mijnheer Dufour keek naar de mooie vrouw, viel een beetje onbestuurd vanwege de vele glazen wijn op de sofa neer, zoodat de veeren klagenlijk kreunden, en zeide toen uitnoodigend, met een breeden grijns om zijn dikke lippen:

— Steek nu maar eens van wal, lieve kind!

— Maar — moet U dan niet eerst weten wie ik eigenlijk ben? vroeg de blondine met een coquet glimlachje.

— Dat kan mij niet schelen, lieve jongedame, antwoordde mijnheer Dufour en hij zeide het volkomen naar waarheid.

De blondine liet een parelend lachje hooren, wierp zich achterover in den stoel, en zeide toen met haar wijsvingertje dreigend:

— O, U is een ondeugend man, mijnheer Du-

four! Maar ik wil het U wel zeggen — ik heet Césarine Parpalaid!

Mijnheer Dufour fronste somber de wenkbrauwen en herhaalde:

— Parpalaid! Is U familie van den Parpalaid uit het stuk van Jules Romain — ik geloof dat het „Le docteur Knock” heet?

— Een nicht, mijnheer Dufour!

— Zoo, een nicht? Wel, wel — een nicht! Heel belangwekkend. En, juffrouw Parpalaid, waarmee kan ik U nu wel van dienst zijn?

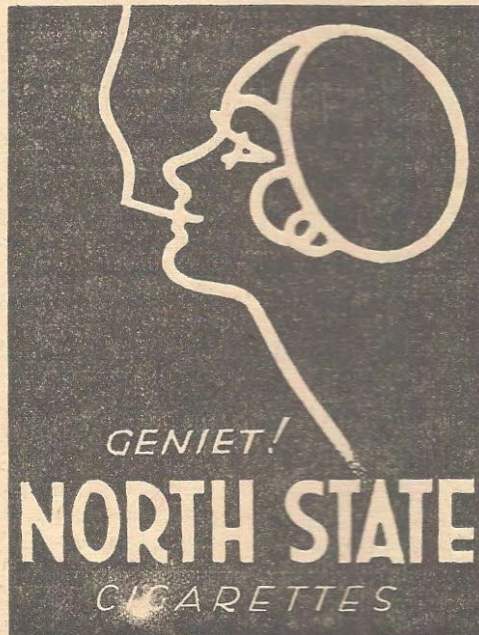
De jonge vrouw scheen een beetje verlegen te zijn, sloeg haar oogen op, sloeg ze weer neer, trok een pruimenmondje, sprong plotseling op, viel weer neer, thans vlak naast den verblufften bankier, haalde haar zakdoek te voorschijn, drukte dien tegen haar oogen, vleide het platina-blonde haar aan de borst van den fabrikant, en zeide op klagende toon:

— Mijnheer Dufour, ik ben zoo ongelukkig!

— Stil maar, kindje! suste mijnheer Dufour, met zijn dikke, roode handvin naar het nog altijd rondzwerfende blonde hoofd zoekend, en het zoo goed hij kon streelend. Ben je dan getrouwd, mijn engeltje?

— Al drie maanden! jammerde het beklagenswaardige, blonde schepsel.

Mijnheer Dufour liet een gesis van beklag hooren, en omdat hij zelf een traan in zijn oog voelde branden, grabbelde hij stuntelig naar zijn eigen zakdoek, en kreeg dien ook halverwege uit zijn zak, en de hulpvaardige blondine hielp hem daarbij, zoodat hij zich die schroeiende traan uit het oog kon wisschen. En toen hij dat gedaan had, bevond zijn bos sleutels zich in het teedere blanke handje van de onbegrepen vrouw, verhuisde vandaar naar haar boezem, en toen had zij zeker genoeg geleden en genoeg gebiecht naar haar zin en sprong weer op en de kamer uit.

HOOFDSTUK V.

DE SLEUTELS.

Het behoeft natuurlijk nauwelijks te worden gezegd, dat mijnheer Dufour nooit het fijne te weten is gekomen van de ongelukkige huwelijks-toestand, waarin mejuffrouw, of liever mevrouw Césarine Parpalaid zich volgens haar zeggen bevond.

Hij was reeds zoover heen, dat hij onmiddellijk nadat de vrouw van de sofa was opgesprongen van de heele geschiedenis niets meer wist, en zelfs de naam van madame Parpalaid zoo grondig vergeten was, alsof er nooit iemand van dien naam had bestaan.

Sterker nog, het scheelde weinig of hij sliep rustig, terwijl de vrouw nog nauwelijks de kamer verlaten had.

Het is waar dat de gesteldheid van de sofa tot dezen staat van zaken niet weinig bijdroeg.

De vrouw verwaardigde den armen man niet eens meer met een blik, maar snelde door de gang, haalde onder het loopen de bos met sleutels weer te voorschijn, wikkelde hen in een grooten, witten zakdoek, en sloeg toen de richting in naar een gang, die regelrecht toeliep op een venster, dat eveneens op den binnenhof uitkwam.

Maar zij had dat venster nog niet bereikt, of ze stond stil, want ze hoorde zachte voetstappen achter zich.

Het volgende oogenblik draaide ze zich om en zag in het eerwaardige, gelaat van professor Sven Kaldrup.

— De sleutels! beval deze op zachten, maar

nadrukkelijken toon.

De vrouw lied een geluid hooren, dat veel op het sissen van een slang geleek, en zei:

— Wat moet je? Wat wil je van me?

— Mij dunkt dat ik duidelijk genoeg ben, jij duivelin! Geef me de sleutels, als je niet wilt dat ik je onmiddellijk laat arresteeren!

De gang was niet zoo donker, of de vrouw kon duidelijk het zwakke glanzen zien van een revolverloop en wit van woede haalde zij met bevende hand de bos sleutels weer te voorschijn uit hun schuilplaats, en gaf ze aan den man met het witte, krullende haar met de woorden:

— Hier dan, en wees verdoemd, wie je ook zijn mag!

Zij had de bos sleutels aan den geleerde ter hand gesteld, maar toen zij een beweging maakte om verder te gaan, werd er aanstonds een ijzeren hand om haar pols geklemd, en een zachte, maar bevelende stem zei:

— Wacht wat! Dacht je soms, dat ik je verlof zou geven, je medeplichtigen te waarschuwen?

Hij wachtte niet op het antwoord, maar liet een zacht, eigenaardig sissend geluid hooren, dat waarschijnlijk als een waarschuwing was bedoeld, want onmiddellijk trad uit de schemering van de gang een tweede man te voorschijn, kleiner dan de eerste en veel jonger, die in rok gekleed moest zijn, want onder zijn demi van een donkere kleur zag men een klein stukje van een sneeuwwit overhemd.

— Is hier een kamer in de buurt waar ze op-

gesloten kan worden? vroeg de Zweedsche geleerde, zoodra de ander hem verstaan kon, ondanks zijn zacht gefluister.

— Kom maar hier met haar, zeide de man met de demi. Ik weet een uitstekende plek, waar zij niemand kwaad kan doen.

Het volgende oogenblik liet de vrouw zich willoos medevoeren, nog altijd vast in den ijzeren greep van den man met het sneeuw witte haar, en de revolver was niet eens noodzakelijk om haar tot kalmte en tot zwijgen te dwingen, want zij dacht er niet aan, zich te verzetten of eenig geluid te geven, want aanvankelijk meende zij inderdaad te doen te hebben met een tweetal goed vermomde rechercheurs.

Hoe geheel anders werd haar stemming, toen de man in de rok en met de overjas stil een deur had geopend, en zij bij het licht van de helder brandende lamp eindelijk goed de twee mannen kon zien, nadat de deur weer achter haar gesloten was.

Haar oogen gingen wijd open, zij knarste even op de tanden, en toen kwam het met moeite over haar lippen:

— Ik heb jou gezien in de zaal, jij met je witte kop! En jou — wacht eens — heb ik jou niet pas een uur geleden ook in de gang zien loopen? Zijn jullie dan niet van de politie?

— Wij vormen hier wel degelijk een soort van politie, al is het dan geen officieele, antwoordde Sven Kaldrup met een zonderlinge glimlach. Voor jou zijn we het in ieder geval Valentine!

— Wat moest je met die sleutels doen?

— Wel, ongeveer hetzelfde als jij ermee wilde doen, behalve natuurlijk, dat ik ze niet uit het raam wilde werpen.

Het gelaat van de vrouw vertrok krampachtig en zij bracht er met moeite uit:

— Concurrenten! Als ik 't niet gedacht had!

Raffles, — de lezer heeft hem natuurlijk reeds herkend — had goede oogen en hij zag aan de uitdrukking op het gezicht van de vrouw, dat zij op het punt stond, nu haar eigen spel toch verloren was, te gaan schreeuwen.

Hij hief snel zijn revolver op en zei dreigend:

— Bij het minste geluid dat je maakt zal ik niet aarzelen, je toch tot zwijgen te brengen! Charles, knevel haar! Dan zullen wij haar vlug binden, want er is niet zooveel tijd te verliezen!

Zwijgend en snel verrichtten Raffles en Brand hun onaangenaam werk, maakten de vrouw het schreeuwen onmogelijk door haar een prop in den mond te duwen, en bonden haar armen, zonder haar te veel pijn te doen, maar toch stevig met behulp van dikke koorden op den rug,

waarop zij tenslotte haar enkels met riemen bijeensnoerden.

De kamer was niet zeer groot, maar er stond een zeer zware rustbank, en aan dat meubel werd de machteloos gemaakte vrouw vastgebonden.

En zelfs een sterke man zou in dien toestand niet in staat zijn geweest, de deur te bereiken.

Raffles keek een oogenblik op de vrouw neer, die met oogen, die van haat gloeiden naar hem op zag, en zei toen:

— Ik beloof je dat we je uit dezen onaangename toestand komen bevrijden, zoodra ik mijn taak hier verricht heb. Hoe is het met den heer Dufour, Charles?

— Toen ik hem voor de laatste maal zag, zooeven, was hij wel niet heelemaal beschonken, maar hij was toch werkelijk niet meer toonbaar in een behoorlijk gezelschap. Voor zoover ik kan nagaan, behoef je je nergens om te bekommeren, en kan over een half uur alles zijn afgelopen.

Raffles knikte slechts, overtuigde zich nogmaals dat de vrouw zich niet kon verroeren of roepen, en verliet toen met Brand het vertrek, waarvan hij de deur zorgvuldig achter zich sloot.

Toen zei hij op zachten toon, zich naar Brand toe buigend:

— Blijf in ieder geval in de buurt, zoodat je me kunt waarschuwen als er gevaar dreigt. Was de oude dwaas in zijn werkkamer, toen je hem voor het laatst zag?

— Neen, in de rookkamer daarnaast. Het was hem echter minder om zijn kistje sigaren dan om zijn likeurtjes te doen. Ik heb nog nooit een vader beleefd, die op zulk een eigenaardige wijze de verloving van zijn dochter vierde.

— O, de eigenaardigheid van die viering zal nog veel grooter worden, zonder zijn toedoen. Voorwaarts! In een half uur moeten we klaar zijn.

— Zoolang nog? vroeg Brand verschrikt.

— Het kan niet anders. Ik behoor toch eerst de combinatie van het slot vast te stellen. Jammer genoeg weet ik die niet, en ik kan van mijnheer Dufour niet verwachten dat hij ze mij zal mededeelen. Vlug aan het werk nu, voor ik al te zeer gemist word in de salon. Er is natuurlijk een verbindingsdeur tusschen de werkkamer en de rookkamer?

— Ja, en ik heb den sleutel al in het slot rondgedraaid zoodat ons nieuwe kamerlid je onmogelijk kan overvallen, tenzij hij een grooten omweg zou maken.

Raffles knikte slechts, en toen slopen de twee mannen haastig door den grooten vleugel van

het huis, totdat zij in de buurt waren van de werkkamer waar Raffles fluisterend zei:

— Laat mij nu maar alleen begaan, maar houd een oogje in het zeil. Het zou hoogst onaangenaam zijn, wanneer ik werd overvallen.

— Voor zoover ik weet zal dat onmogelijk zijn, want ik zal de gang voortdurend in het oog houden.

Weer knikte Raffles en toen legde hij de hand op de knop van de deur, draaide ze behoedzaam om, bevond dat de werkkamer inderdaad geheel verlaten was, en sloot de gangdeur zachtjes weer, waarop hij vlug en geruischloos op het stalen meubel toeliep, dat daar zoo uitlokkend in een hoek stond, en met zijn gewone, bedaarde vlugheid en zorgvuldigheid aan het werk ging. —

En alles zou waarschijnlijk een vlot verloop hebben gehad, als er niet een verloofde en ongeruste dochter in dat huis was geweest, en als dat huis niet — zoo oud ware geweest, en kleine geheimpjes hadde bezeten, die, zooals Raffles zou ervaren, dergelijke brandkastopeningen uiterst gevaarlijk kunnen maken.

Germaine namelijk miste na eenigen tijd haar vader.

Misschien vertolkt dit werkwoord wat al te krachtig de gevoelens die het meisje bezielde, maar in ieder geval had zij hem geruimen tijd niet gezien. Zij schaamde zich een weinig — want het moet hier worden geboekstaafd, dat de kleine Germaine maar al te zeer bekend was met zekere liefhebberijen van haar vader, die bij feestelijke gelegenheden wel eens niet wist, welk een groot onderscheid er kan zijn tusschen het derde en het zevende glas.

Zij maakte er dus gebruik van, dat aller aandacht gevestigd was op de levende beelden, en sloop toen haastig van het tooneel weg, in haar costuum van Mademoiselle de Lavallière.

Zij volgde de hoofdgang, maar omdat daar eenige gasten liepen, en zij liever het doel van haar onderzoekingstocht niet verried, verliet zij deze weer spoedig, trad de bibliotheekkamer binnen, die slechts verlicht werd door het vage schijnsel van een naburige straatlantaarn, en waar maar zelden iemand kwam, daar niemand van het gezin behoefte had aan geestelijke voorlichting, en dat gevuld was met zeer oude boekenkasten en andere meubelen.

Van een der boekenkasten opende zij een met groene stof bekleede deur, waarbij bleek dat er zich heelemaal geen boeken in de kast bevonden, schoof toen een achterschot opzij, en bevond zich in een smalle gang, waarin twee lieden elkander ternauwernood hadden kunnen passeeren.

Er was volstrekt niets geheimzinnigs aan de geheele manipulatie en zelfs de bedienden in het huis wisten wel van die boekenkast, die geen boeken bevatte, maar er werd natuurlijk maar hoogst zelden gebruik van gemaakt.

Het was echter een sluipweggetje, door de dikte van een muur heen, die den weg naar de werkkamer van mijnheer Dufour heel wat korter maakte.

Aan het einde van de gang bevond zich een tweede uitgang, een smalle deur in het eikenhouten beschoot, en in die deur was een houten traliwerk, heel klein en in den vorm van een rozet, waardoor men de kamer geheel kon overzien.

Binnen weinige tellen had het meisje op het gevoel de smalle gang ten einde gelooopen, en zag dat door het kleine, houten rooster wat licht naar binnen drong.

Daar zit hij waarempel weer in zijn eentje te pimpelen! zeide het meisje op boozen toon voor zich heen. Ik zal hem een standje maken dat hem zal heugen. Waarom kan hij toch nooit eens vroolijk en prettig met ons meedansen. En o hemeltje dat is waar ook, hij moet in het laatste tafreel voor Bacchus spelen!

Zij had nu het houten rooster bereikt, wierp er een ongerusten blik door en plotseling bracht ze met een snelle beweging de hand voor den mond om een kreet te smoren die haar naar de lippen drong.

Want daar in de half verlichte kamer zag zij wel een man, maar het was haar vader niet.

Het was een man die in gebukte houding voor de brandkast stond, waarvan de deur openstond.

Van haar vader ontdekte zij niets, en het werd haar ijskoud om het hart, toen zij bedacht dat die ellendeling daar voor de kast hem misschien vermoord zou kunnen hebben, die schandelijke boef, die daar voor die kast stond en ze plunderde!

Germaine voelde haar knieën onder zich knikken, en had moeite zich staande te houden.

Toen echter werd zij aangegrepen door een plotselinge behoefte om te handelen, en zij handelde, als men bedenkt dat zij maar een jong meisje was, zoo goed en zoo logisch als het in de gegeven omstandigheden maar kon.

Inplaats van het schot te openen en aldus het domste te doen wat maar mogelijk was, sloop zij op haar teenen terug, vastbesloten om haar aanstaaenden man te gaan waarschuwen, die dan verder kon handelen, en dien vreeselijken man daar kon overvallen en inrekenen.

Zij bereikte de bibliotheekkamer weer snelle erdoor, kwam in de gang, vloog verder, en kwam

hijgend en bleek de danszaal binnen, waar het donker was, met uitzondering van het podium, waar juist een levend beeld werd vertoond, dat een schilderij van Rubens voorstelde, waarbij veel van de verbeeldingskracht van den toeschouwer werd geëischt, want men had de vrouwelijke hoofdpersonen noodlottigerwijze gekozen onder de zulken, die buitengewoon mager waren, en het mag als bekend worden verondersteld, dat Rubens bij voorkeur vrouwen schilderde, aan wie een zekere ronding niet te ontzeggen was.

Zij had eenige moeite, in die halfduistere, groote zaal haar verloofde te vinden, maar eindelijk herkende zij hem toch, greep hem bij den arm, trok hem tamelijk ongeduldig van zijn plaats, sleepte hem naar een donker hoekje en beet hem toe:

— Kom dadelijk mee, Rodolphe! Er is ingebroken!

— Bij mij? vroeg Rodolphe verschrikt.

— Praat geen onzin, domoor! Hier natuurlijk! Het is ook nog niet afgelopen, maar zij zijn aan den gang!

De mededeeling scheen Rodolphe uiterst onaangenaam te treffen.

— Wat wil je dat ik daaraan doe? vroeg hij op klagelijken toon.

— Wat je er aan doet? herhaalde Germaine verontwaardigd. Je moet natuurlijk beletten dat die man verder gaat.

— Maar dat is heel gevaarlijk, kindjelief, klaagde Rodolphe ontdaan. Zulke menschen heb-

ben wapens bij zich, revolvers, machinegeweren, traangasbommen, wat weet ik! Als wij nu rustig afwachten tot hij heelemaal klaar was!

— Maar hij haalt de brandkast van vader leeg!

— Goede hemel! riep Rodolphe nu werkelijk ontdaan. Maar dat moet hem belet worden!

— Ik sloof mij al vijf minuten af om je dat duidelijk te maken! fluisterde het meisje, stampvoetend van drift en ongeduld.

— Ga nu dadelijk mee, en arresteer hem!

— Arresteeren? Heelemaal alleen? Maar daar heb ik geen bevoegdheid toe!

— Of misschien geen moed! zeide de kleine Germaine, en voor het eerst misschien van haar verloofd leventje klonk er wat minachting in haar stem.

— Geen moed? Ik zal je onmiddellijk het tegendeel bewijzen! zeide Rodolphe zich hoog oprichtend. Ik ga nu aanstonds de politie telephoneren en dan zal ik zes heeren van het gezelschap uitnoodigen, aan de jacht op den inbreker deel te nemen. Niet omdat ik het niet alleen af kan, maar.... maar....

— Maar bij wijze van controle, voltooide Germaine schouderophalend den zin. Een soort van commissie van toezicht. Het is jammer Rodolphe, ik had mij je anders voorgesteld! Hoe zou je handelen als er ingebroken werd — in ons eigen huis, als we getrouwd zijn?

— Ik zou mij verzekeren tegen inbraak! antwoordde Rodolphe op heldhaftige toon. En nu de politie gewaarschuwde.

HOOFDSTUK VI.

DE JACHT.

Het moet erkend worden, dat Rodolphe de Kercadet geen gras liet groeien over zijn voornemens. Hij snelde inderdaad onmiddellijk naar de telefoon, waarschuwde de dichtstbijzijnde politiepost en trad toen de feestzaal weer binnen, juist op het oogenblik dat er heftig door familie en verwanten geapplaudisseerd werd voor het schilderij van Rubens, met de vrouwen „rank van vleeze ende zeer mager”.

Op hetzelfde oogenblik werd het licht, en Rodolphe met 'n bleek gespannen gelaat, sprong op het podium en begon, met de luide stem van een marktschreeuwer en veelzeggende gebaren:

— Hooggeachte aanwezigen, dames en heeren! Het doet mij leed dat ik voor een oogenblik ons gezellig samenzijn moet onderbreken, maar er heeft op dit oogenblik in dit huis een inbraak plaats, waarvan de brandkast van mijn aanstaande schoonvader en ons aller gastheer het slechtoffer is!

Er volgde op deze merkwaardige woorden een aanmerkelijk tumult, de meeste dames slaakten gilletjes en twee zelfs vielen er volgens alle regelen der kunst in zwijm.

Toen hernam Rodolphe, zeer verheugd over den indruk die hij gewekt had:

— Met het oog op den ernst der omstandig-

heden doe ik een beroep op Uw aller medewerking en ik roep bij dezen zes heeren, liefst onder den middelbaren leeftijd op, teneinde met mij over te gaan tot de achtervolging van den laaghartigen en schaamteloos bandiet, die zich niet ontzien heeft. . . .

— Bel de politie op! riep een stem, practisch en nuchter.

— Natuurlijk is dat reeds gebeurd! zeide Rodolphe waardig.

Op dit oogenblik trad mevrouw Dufour binnen, die verbaasd opkeek, toen zij de reeks levende beelden onderbroken zag, en vroeg:

— Wat gebeurt hier?

— Er wordt ingebroken, Mevrouw! antwoordde Rodolphe van zijn podium af, en luid genoeg om een straat verder te worden gehoord.

— Als we nu maar vlug handelen moeder, komt het terecht, zeide Germaine, snel op haar moeder toeloopend, die echter die hulp niet behoefde, maar zich hoog oprichtte en er uitzag alsof zij aanstonds een paar knevels zou opstrijken.

Daarop sprak zij met haar barsche bevelhebbersstem:

— Dan aanstonds naar dien man toe! Ga mee, de Kercadet! Waar is je vader, Germaine?

Het meisje kreeg een kleur en antwoordde stotterend:

— Ik — ik wilde hem juist gaan zoeken. Hij moet in de rookkamer zijn of o — daar durf ik niet aan te denken — die bandiet heeft hem vermoord en onder de sofa verstopt!

— Dat zullen we dan wel zien, als we in de kamer zijn, zeide mevrouw Dufour met een zoo kalme stem, dat iedereen vol bewondering was voor haar karaktervastheid. Ben je klaar de Kercadet?

Deze was inderdaad klaar — en tot zijn opluchting waren zes van de krachtigste heeren van het gezelschap het ook.

Er was zelfs een kolonel bij, en al was deze eigenlijk boven den middelbaren leeftijd, hij vergoedde door zijn rang en door zijn vechtlust, wat hij aan jaren te veel had.

Het bleek dat deze stoutmoedige ex-krijger zelfs in zekeren zin gewapend was, al was het dan ook maar met een schijnwapen, een alarm-pistool.

Een der aanwezigen wierp de deur met een plechtig gebaar open, alsof er een ridderschaar over een ophaalbrug zou trekken, ten strijde tegen de Moren, of andere ongelovigen, en toen trok de kleine optocht zoo stil mogelijk door de gang, maar ver kwam hij niet, want juist op dat oogenblik opende de gewaarschuwde huisknecht de deur voor een viertal politieagenten, die onder aanvoering van een brigadier snel binnen traden.

Kercadet, wiens moed eensklaps aanzienlijk was toegenomen, bij het zien van de uniformen, trad den brigadier tegemoet, en zeide met veel rollende r's terwijl hij hem op den schouder klopte:

— Wees welkom, vriend! Thans zal het ons geen moeite meer kosten, den schelm te vatten, die zich aan de eigendommen van mijn schoonvader had willen vergrijpen.

De brigadier liet zich de zaak in het kort uiteenzetten hetgeen vrij wat bezwaren meebracht, want de beide verloofden spraken door elkander, de vestibule was vol gasten geloopt, en nu en dan vond een der dames het nog noodzakelijk, opnieuw een gil te slaken, misschien om aldus niting te geven aan de algemeene schrik en opwinding.

De brigadier moest ten slotte streng optreden, en tot kalmte manen.

— Als wij hier te keer gaan als heidenen, zeide hij, duidelijk hoewel niet zeer hoffelijk, dan zal de kerel daar boven ruimschoots tijd hebben

om de plaat te poetsen. U heeft natuurlijk alle deuren van het huis laten sluiten?

— Dat is niet gebeurd, brigadier, gaf Germaine ten antwoord, maar de dief kan toch onmogelijk het huis verlaten hebben, of het zou gezien moeten zijn.

— Hoe lang is het geleden, dat U hem ontdekte?

— Een minuut of tien!

De brigadier trok een bedenkelijk gezicht en meesmulde:

— In tien minuten kan een ervaren inbreker heel wat doen. Heeft hij gemerkt dat U hem bespiedde?

— Dat geloof ik haast niet. Ik kwam niet door de deur binnen maar langs een omweg. Hij bleef kalm doorwerken.

— Hoe zag hij eruit? Kunt U een beschrijving van hem geven?

— Ik zag hem zoo schuin op zijn rug, half van achteren. Hij had lang, sneeuw wit, krullend haar, en...

Het meisje gaf plotseling een schreeuw, verschoot van kleur, en besloot toen in de grootste opwinding, terwijl zij haar aanstaanden man bij den arm greep en gilde:

— Ik ben er! O maar dat is verschrikkelijk!

— Wat scheelt er aan, kindje? vroeg Rodolphe, terwijl hij het sidderende handje greep, dat op zijn arm rustte. Wie was het dan?

— Die Zweed! Die geleerde met zijn gekke naam! Kal Svendrup, of Sven Kaldrup, ik weet het niet precies. Niemand kende hem hier, niemand heeft hem voorgesteld en ik begreep al niet, waarom vader dien heer had uitgenoodigd!

— Dan zou het de oude truc zijn geweest. Zoo bekend als de weg naar Rome! gromde de brigadier. Een valsche invitatiekaart hè? Nu, er is al meer dan genoeg gepraat en wij zullen nu gaan handelen!

Maar ik zal toch eerst telefoneeren om wat meer mannen want in dit groote huis zullen vrij wat deuren zijn af te zetten.

Reeds was hij toegetreden op het telefoontoezel, sprak daar even en toen gaf hij zijn mannen een wenk en richtte zich tot Germaine met de vraag:

— U weet immers zeker dat de kerel niet heeft kunnen ontsnappen?

— Dat is zoo goed als onmogelijk!

— Voert U hier het beheer? Kan ik mijnheer Uw vader soms even spreken?

— Dat kan niet, mijnheer — mijn vader is — wat ongesteld! hakkelde Germaine, terwijl zij een

kleur kreeg. Maar ik zal U den weg wel wijzen — gaat U maar mee!

De zes leden van het gevolg schenen aanstalten te maken, zich bij de agenten aan te sluiten, maar de brigadier zei ongeduldig:

— Wij kunnen het heel goed alleen af, heeren! Als wij met een legermacht komen opdagen, dan kunnen wij de zaak evengoed dadelijk opgeven.

Slechts met tegenzin schenen de zes helden in avondtoilet de kans prijs te geven, zich een naam te verwerven in de annalen der criminaliteit, en met eenig leedwezen zagen zij hoe vier agenten en de brigadier met alle allures van doorgewinterde, sluwe trappers de trap opslopen en uit het gezicht verdwenen.

De kleine troep bevond zich al spoedig op de verdieping waar zich de breede gang bevond, die naar het werkvertrek van mijnheer Dufour leidde.

Hier gekomen zeide het jonge meisje fluisterend:

— Nu kunt U zich in twee afdeelingen splitsen en hem zoo insluiten, de eene helft gaat door de gangdeur, de andere door het sluipgangetje.

— Dat is een uitstekend denkbeeld! zeide de brigadier zacht. Dat is zeker de deur — die groote, gebeeldhouwde?

— Ja. Ik zal de twee mannen den weg wijzen die de achtergang moeten volgen!

— Gaat U maar niet te ver, jongedame! ried de brigadier Germaine aan. Soms, als zulke kerels in het nauw gedreven zijn, schieten zij wel eens.

— Ik ben niet bang, brigadier!

— Neem U toch maar in acht. Firmin en Josef, jullie twee gaan met deze jonge dame mee, en ik waarschuw jullie dat je voorzichtig bent en haar niet aan gevaar bloot stelt.

De twee aangewezen agenten volgden het meisje door de kamer, kwamen in de bibliotheek en een oogenblik daarna moesten zij tot hun verwondering bemerken dat zij dwars door een boekenkast gingen en in een zeer donker, smal gangetje werden gevoerd, waar zij aanvankelijk geen hand voor oogen konden zien.

Maar toen hun oogen aan de duisternis gewend waren, zagen zij op eenigen afstand een zwak lichtschijnsel.

Voor alle zekerheid hadden de twee mannen hun revolvers reeds te voorschijn gehaald, en op hun teenen slopen zij op dat schijnsel toe, gevolgd door Germaine, wier hart van opwinding klopte.

Firmin, die de eerste was, wierp nu een blik door het houten rooster, en liet een zacht knor-

rend geluid hooren, dat klonk als 'n afkeuring.

— Niets te zien! fluisterde hij toen. Ik was er al bang voor, Josef, er is veel te lang getreuzeld. Kan die deur open, jonge dame?

— U hebt er alleen maar tegen te duwen! fluisterde Germaine terug. Is de inbreker er niet meer?

— Hij is tenminste niet in deze kamer Made-moiselle!

En hij duwde en het deurtje in het beschoot ging open, en hij kon zoo slechts een voet lager, uit de gang in de kamer stappen.

Inderdaad was het vertrek geheel verlaten.

Dit kon helaas ook gezegd worden van de brandkast, waarin zich letterlijk niets meer bevond wat de moeite van het meenemen loonde, en waarvan de deur wagenwijd open stond.

Het viel moeilijk, zich in dit vertrek te verbergen, maar toch gingen de twee agenten vlug rond, hun wapens tot schieten gereed, en ze waren hiermee juist begonnen toen ook de gangdeur geopend werd, en de brigadier met zijn twee mannen binnentrad.

— Weg? vroeg de aanvoerder kortaf.

— Weg! antwoordde Firmin laconiek. We zijn te laat gekomen, chef.

— Wat is dat voor een deur daar?

— Die hoort bij de rookkamer!

— Open die deur, Firmin! beval de brigadier, maar wees voorzichtig.

De agent trad op de tusschendeur toe, draaide zich dadelijk weer om en zei, op korten, afgebeten toon:

— Dicht! En de sleutel zit waarschijnlijk aan den anderen kant chef.

— Dat kan niet — de sleutel heeft er juist altijd aan deze kant opgezeten riep Germaine verbaasd uit.

Ze haalde haar kleine neus op en zei eenigszins verwonderd en verontwaardigd:

— Wat ruikt het hier eigenaardig — men zou zeggen Jockey Club of zoo iets. Ruikt U het ook?

— Het is mij dadelijk opgevallen, mejuffrouw, de lucht is vrij sterk. Gebruikte Uw vader die odeur dan nooit zelf?

— Nooit! Hij kreeg er hoofdpijn van.

De brigadier scheen even in gedachten verzonken te zijn en zei toen ongeduldig:

— Het is toch eigenlijk te gek dat U ons dat alles moet zeggen, ik had veel liever met mijnheer Uw vader te doen gehad. Nu, dan zullen wij wel verder zien. Misschien is hij niet ver. Wat die lucht betreft — die is dan natuurlijk afkomstig van een van de damesgasten. Best mogelijk, dat die vrouw een medeplichtige is ge-

weest van den kerel die de kast geopend heeft — zoo zeker als een huis met den sleutel, want er is zelfs geen krasje op de deur te zien. Verder maar mannen.

— Zoekt U maar naar dien Svendrup, want als U dien hebt dan hebt U ook den inbreker, zeide het meisje nadrukkelijk.

Allen verlieten het vertrek weer, toen de brigadier vroeg:

— In die rookkamer kan men zeker nog wel op een andere manier komen?

— Zeker, door de bibliotheek, die we zooeven gepasseerd zijn, deze twee heeren en ik.

— Verder dan maar, beval de brigadier, met iets nijds in zijn stem. Ik ben benieuwd of we in dit huis, dat op een paleis lijkt, den kerel nog zullen kunnen vinden. Uw vader heeft toch niet in die kamer hiernaast gewerkt? vroeg hij plotseling.

— Dat is volstrekt niet onmogelijk, antwoordde het meisje blozend.

— Er is immers een partij in dit huis?

— Zeker, maar vader had wel eens meer de gewoonte, plotseling zaken van belang af te doen in zijn werkkamer, ook al was het midden in een soireé!

— Gebruikt Uw moeder Jockey Club, Mejufvrouw?

— Lieve Hemel, neen! antwoordde het meisje ontdaan. Waar denkt U aan!

Maar toen er een eigenaardige uitdrukking verscheen op het gelaat van den brigadier voegde zij er haastig en verlegen aan toe, begrijpend tot welke consequenties die ontkenning moest leiden.

— Soms gebruikt Ma het wel eens, bij feestelijke gelegenheden.

— En pleegt mevrouw Uw mama mijnheer Uw papa dikwijls te bezoeken als hij werkt?

— Nu en dan, antwoordde het meisje stroef.

De brigadier scheen nog een opmerking te willen maken, bedacht zich, haalde heel even de schouders op, en liep toen de gang verder in, en hij stond op het punt de deur naar de bibliotheek te openen toen zijn geoeffend oor een gerucht opving, dat achter een schuin daartegenover liggende deur scheen te klinken.

— Waar hoort die deur bij? vroeg hij op zachten toon, zich tot Germaine wendend.

— Die kamer wordt weinig gebruikt — de deur is open!

De brigadier legde de hand op de kruk, om de deur met een enkelen ruk open te zwaaien, terwijl zijn agenten met de revolvers in de hand

klaar stonden, en toen zei hij teleurgesteld en woedend:

— Ook al op slot! En daar is iemand binnen, daar durf ik op zweren!

— Maar wat gebeuren er hier toch voor dingen, riep het meisje zenuwachtig, zoo lang mij heugt is die deur nooit op slot geweest, ik wist eigenlijk niet eens dat zij afgesloten kon worden. En als er een sleutel op het slot geweest is, dan moet die ervan buiten op hebben gezeten! Het wordt hoe langer hoe wonderlijker!

De brigadier maakte een ongeduldige beweging, als om haar het zwijgen op te leggen en luisterde met de grootste aandacht.

Na eenige oogenblikken fluisterde hij heel zachtjes:

— Als hij daar binnen is, dan gedraagt hij zich heel merkwaardig. Hij schijnt volstrekt geen moeite te doen om zich stil te houden. Men zou eerder het tegendeel beweren!

Hij monsterde de deur en het slot ervan en ging toen voort:

— Een heel gewoon slot, modern, en zoo als er tienduizenden zijn in deze straat alleen. Jullie sleutelbossen, mannen!

Firmin kwam het eerst met zijn bos voor den dag en het bleek dat hij een gelukkige hand had, want reeds de tweede sleutel kon gemakkelijk in het slot worden geschoven, de brigadier draaide hem om, en de deur ging open.

Hij strekte dadelijk de linkerhand uit naar de schakelaar van het licht en onderdrukte een kreet van verbazing.

Daar, aan den voet van de zware rustbank lag een zeer mooie vrouw, gebonden en met een doek in den mond, die alle pogingen in het werk stelde zich te bevrijden van de touwen en de riemen die haar gebonden hielden, met geen ander resultaat dan dat het avondtoilet dat zij droeg, nog meer gehavend was en als het ware in flarden langs haar leden hing.

Met een paar sprongen was de brigadier bij haar, knielde naast haar neer, en sneed de touwen los met zijn zakmes.

Hij maakte de riemen los waarmede haar enkels gebonden waren, haalde de doek uit haar mond, en tilde de half bewustelooze vrouw op de sofa, en snuffelde toen rond, als een jacht-hond die lucht van het haas krijgt.

— U gebruikt Jockey Club naar ik merk, zeide hij zoetsappig. Een voorstelling zal wel overbodig zijn, nietwaar? Valentine de Pontiac in eigen persoon, gesignaleerd in het politiebld en nog niet zoo heel lang op vrije voeten. Wel, mijn hartje, als je weer genoeg adem hebt, stort dan

je hartje maar eens uit. Hoe kom je in dezen toestand?

— Die vent, die kerel — met zijn witten kop — zoogenaamde Zweedsche geleerde, begon de vrouw, hakkend van woede en uitputting.

— Heb ik het niet gezegd? jubelde Germaine bijna, verheugd dat haar voorspelling was uitgekomen, dat was de man dien ik voor de brandkast zag knielen.

— Heeft hij dat alleen gedaan? vroeg de brigadier op een toon van ongeloof.

— Neen, er was nog een vent bij hem! zij hielden mij staande, juist toen ik op het punt stond om een.... om een....

— Kom er maar rond voor uit, kindlief! hielp de brigadier haar. Je kwam hier zeker niet als gast?

— Ik had een kaart!

Op dit oogenblik kwam een agent haastig binnen die rapporteerde, na een snellen blik op de vrouw te hebben geworpen:

— Chef, daarnet is Leduc gesnapt en in zijn kraag gepakt! Hij zwierf op een verdachte manier om het huis heen.

De vrouw liet een ten halve gesmoorde vloek hooren en toen barstte ze uit:

— Die stommerd! Maar dan geeft het ook niets meer, — ik had hem de sleutels willen toegooien, die ik aan den ouden idioot hier in huis ontfutseld had.

— Durft U op zoo'n schandelijke wijze over mijn lieve vader spreken, riep Germaine stampvoetend uit. Dus dan hebt U die stank in zijn werkkamer verspreid?

— Stank? herhaalde Valentine, terwijl zij overeind ging zitten op de zware sofa en het meisje woedend aanzag. O, wacht eens, dat is de welp! Nu, jij hebt een netten vader, kindje! Hij had je wel een betere opvoeding mogen geven. Maar hoe kan je dat verwachten van een ouden dwaas, die bovendien nog drinkt ook?

— Ik zou je raden, je tong een beetje in bedwang te houden, vrouw, viel de brigadier haar op ruwen toon in de rede. En daarop wendde hij zich tot den pas binnen getreden agent, en vervolgde:

— Heeft Leduc al bekend wat hij hier zocht?

— Woord voor woord, antwoordde de agent met een knipoogje, maar dat zag alleen de chef! De man wist wel dat hij iets deed wat eigenlijk verboden is, maar Valentine liep erin en barstte uit, met een gloed van giftigen haat in haar donkere oogen:

— Die ellendeling! Zoo'n lafbek! Nu, dan kan het mij ook niet meer schelen als hij heeft door-

geslagen. We kwamen hier om de centen van den ouden drinkebroer.

— Valentijntje, ik waarschuw je nogmaals, viel de brigadier haar in de rede. Al die scheldwoorden zullen je naderhand bezwaren.

— Van den ouden gek dan, als je dat liever hebt, hernam de vrouw schouderophalend. Hij was een beetje dronken, toen hij in zijn werkkamer kwam, hij had me meegenomen, ik denk om een beetje te flirten....

— Oh! riep Germaine met een schreeuw van verontwaardiging. Hoe kan men zoiets zeggen van mijn vader! Hij, die zich nooit met een vrouw bemoeit, nooit naar een vrouw omkijkt, nooit een andere vrouw heeft aangeraakt!

— Dat was duidelijk te merken! hoonde Valentine. Enfin, daar doen we het zwijgen maar toe. Dat is niet voor kinderooren bestemd. De hoofdzaak is dat ik hem de sleutels wist af te nemen, en die had ik aan Leduc moeten toegooien, maar ik zei jullie al dat dat mislukt was. En nu weet jullie het.

— Mooi zoo! zeide de brigadier die ijverig genoteerd had. Doe haar de polsmofjes maar aan, mannen. We weten nu allemaal wel zoo ongeveer, wie Valentine de Pontiac, alias Marie Lenoir is. En haal geen grapjes uit, karonje, zooals je ons wel eens meer geleverd hebt met je nagemaakte Carmen-allures, of ik beloof je nog heel wat anders dan een paar handboeien! Brengt haar maar weg, jongens, en houdt haar vooreerst maar wat ver van Leduc af. Zij zal nog vroeg genoeg merken dat we haar voor den gek hebben gehouden met die bekentenis van hem! besloot hij op zachten toon.

Zoodra de vrouw was weggebracht scheldend en iedereen en alles verwenschend, met haar kleederen als voddën om het lijf, hernam de brigadier kortaf:

— Nu moeten we die kerel met zijn witte haar nog hebben, van wien de juffrouw hier gesproken heeft. Die nagemaakte Zweedsche geleerde. Eerst maar die kamer naast de werkkamer, die op slot was. De gangdeur zal toch zeker wel te openen zijn, hoop ik. En anders moeten wij jouw sleutelbos maar weer gebruiken, Firmin.

Dat bleek echter overbodig te zijn — wel wat tot verwondering van den brigadier zelf kon de deur heel gemakkelijk geopend worden.

En nauwelijks was de deur open, of de chef trok zijn browning opnieuw en riep met barsche stem naar binnen:

— Als je je verroert, schiet ik, schurk!

Maar de man die daar binnen aan de tafel zat, met zijn eerwaardig sneeuw wit haar, en met zijn

rug half naar de deur gewend, scheen niet de minste lust te hebben om zich te verroeren.

Hij was heel duidelijk te zien, want het licht in de rookkamer brandde.

De brigadier liep met twee agenten snel op den man toe, die rustig bleef zitten, legde hem ruw de hand op den schouder en riep met een stentorstem, terwijl hij zijn browning op hem richtte:

— Kaldrup, je bent mijn arrestant! Maar... wel allemachtig... de vent slaapt! Wat zeg ik — hij snurkt! Wordt wakker, comediant! Je maakt ons niet wijs dat je op dit oogenblik kunt slapen!

Hij schudde den man, die werkelijk gezond sliep ruw door elkaar, en dit had tengevolge dat een zeer goed gemaakte pruik van blinkend, cerwaardig wit haar op den grond gleed, en een kale schedel te zien kwam, met een randje zwartig haar erom heen.

En op dat oogenblik snelde Germaine naar voren, sloeg haar armen om hem heen, knielde naast hem neer en riep huilend en lachend tegelijk:

— Vader! Word toch eens wakker! Waarom zit je daar zoo in elkaar gezakt?

— Omdat hij dronken is, zeide de brigadier — maar hij zeide het heel zacht.

HOOFDSTUK VII.

LEVENDE BEELDEN.

Men had ondertusschen in de feestzaal geduldig maar niet zonder opwinding gewacht totdat de dochter des huizes weer zou zijn teruggekeerd want niemand dacht er natuurlijk aan, voort te gaan met de vertooning der levende beelden, zoolang een der hoofdpersonen in dubbelopzicht niet aanwezig was.

Rodolphe de Kercadet liep bijna radeloos heen en weer en op en neer, door de gangen, trap op en trap af, alsof hij werd voortgegeeseld en eigenlijk gezegd was hij weinig tevreden met zichzelf want zelfs deze ijdelruit begreep dat hij zich bij deze gelegenheid niet van zijn beste zijde had leeren kennen.

Hij poogde nu nog iets in te halen, iets te verbeteren aan den slechten indruk, dien hij op zijn aanstaande vrouw moest hebben gemaakt, maar hij moest wel tot de erkenning komen, dat het daarvoor wel een beetje te laat was.

Hij kwam het troepje agenten tegen, met de vrouw in hun midden, en hij begreep, dat hij tot die arrestatie al heel weinig had bijgedragen en vervolgens zag hij een wildvreemden man met een duister gelaat op een stoel in de vestibule zitten, ook al door een aantal agenten omringd, en hoorde met een rilling van afschuw, het tikkend geluid van de korte kettingen der boeien,

als de man zijn handen bewoog.

Zooveel begreep hij wel, dat die man iets uitstaande moest hebben, met de inbraak, waarvan zijn aanstaande hem verhaald had.

Maar die man had geen zilverwit, eerwaardig haar, en er moest dus nog een derde zijn, en onze Rodolphe begon er hoe langer hoe minder van te begrijpen en hij werd dus ook hoe langer hoe meer zenuwachtig.

Eerlijk gezegd begreep Rodolphe van de heele zaak nog maar weinig.

In de groote feestzaal was men intusschen weinig minder opgewonden, want ook daar was iets doorgedrongen van de arrestatie.

Het fijne echter ontging de meesten, en men wachtte — zooals men in een schouwburg wacht, als een pauze wat te lang duurt.

Allen hadden zich verstrooid, verspreid, en in kleine groepjes stonden de gasten op zachten toon met elkander te praten, terwijl de deelnemers aan de levende beelden ongeduldig en geprikkeld op den voortgang van de voorstelling zaten te wachten, half verkleed.

Nu en dan verschenen er een paar op het groote podium en wierpen onderzoekende blikken door een kier van de groote, fluweelen gor-

dijnen, hun toga bijeenhoudend, met hun eene hand.

In het kleine orkestje zaten de leden en geeuwden.

Nu en dan wierp er een een blik op zijn horloge, of trappelde met zijne teenen, of begon een onbeduidend praatje met zijn buurman.

In een hoekje dansten, terwijl zij zelf de melodie neurieden vier of vijf paartjes, die tot de allerjongsten behoorden, en zich van de heele inbraak niets aantrokken.

Maar langzamerhand kwam er weer orde, naar het scheen, want zooveen was eerst Rodolphe en dadelijk daarna zijn verloofde binnen getreden.

Germaine zag er een beetje rood en vlekkerig uit en was blijkbaar zeer opgewonden.

Een van haar vriendinnen kwam dadelijk toe-
loopen, sloeg haar armen om haar hals en riep:

— Arme Germaine! Het is nu toch afgelopen? De inbreker heeft je toch geen kwaad gedaan?

— Heelemaal niet, Suzette! Alles is al gedaan, en ze hebben ze gearresteerd, op een na! Wij moeten den Zweed nog hebben, die met zijn mooie, witte haar.

— Maar doe je dat allemaal alleen, Germaine? vroeg een ander meisje, dat was komen toeloo-
pen. Waar is je vader toch?

— Die heeft — die is — heelemaal overstuurd van de drukte en de ellende! antwoordde het meisje, beurtelings vuurrood en bleek wordend. Ik denk niet dat jullie hem nog te zien zullen krijgen. Hij is — we hebben hem maar naar zijn bed gestuurd. Je begrijpt, hij is niet al te jong meer. Hij kan zulke schokken niet meer verdragen.

— Maar je moeder?

— Ik weet zelf niet waar zij is! Ik hoop maar dat zij er zich niet te veel van aantrekt. Mijn arme moeder kan zoo weinig verdragen. En nu moesten we maar doorgaan, wat dunk je Rodolphe?

— Doorgaan, waarmee? vroeg de jonge man tamelijk onnoozel.

— Met de levende beelden natuurlijk, antwoordde het meisje ongeduldig. Er moeten nog drie nummers komen, en we kunnen onze gasten niet teleurstellen. Zou je je niet eens gaan verkleeden?

Het volgende nummer speelt in 't oude Rome. Wat stel je ook weer voor?

— Een senator! antwoordde de aanstaande echtgenoot op trotschen toon.

— Een senator? herhaalde het jonge meisje peinzend. Dat waren immers de wijze mannen

van Rome, die geroepen waren om de stad te besturen?

— Dat is niet onmogelijk — ik meen zoiets gehoord te hebben, zeide Rodolphe waanwijs.

— Dan begrijp ik niet hoe onze regisseur deze rol aan jou heeft toevertrouwd, zeide Germaine tamelijk scherp, en haar liefste vriendin zei, in een hoekje, tot de meest geliefde vijandin van de aanstaande echtgenoot:

— Dat belooft iets voor de toekomst!

Op dat oogenblik kwam ook de moeder van Germaine binnen die er volmaakt uitzag als een te vuur staande ketel, die op het punt is, over te koken.

Zij nam onmiddellijk haar dochter terzijde en fluisterde, voor de heele zaal hoorbaar:

— Je vader heeft me daar wat moois aange-
richt. Zijn brandkast is leeg, en er moet een vrouw in zijn werkkamer zijn geweest, die — die — — neen, dat durf ik niet zeggen! Wordt hij dan nooit verstandiger! En nu zoeken de agenten het heele huis nog door, om dien in-
dringer te vinden, die hier met een valsche kaart moet zijn binnengekomen — naar dien Kaldrup!

— Maar moeder, dan zoeken ze immers vruchteloos! riep het jonge meisje wanhopig. Die is immers onvindbaar!

— Hoezoo? vroeg haar moeder verbijsterd.

— Omdat hij natuurlijk een pruik heeft ge-
dragen, die hij nu niet meer opheeft! De baard hebben ze ook al gevonden! De man die ervoor speelde, heeft mijn arme vader als een dwaas toegetakeld, door hem zijn eigen pruik op het hoofd te zetten! Het zal zeker een grap moeten verbeelden, maar ik kan er de aardigheid niet van inzien. Ik heb eigenlijk heelemaal geen lust meer om nog comedie te spelen.

— Wat stel je eigenlijk voor in dat Romein-
sche ding?

— Een priesteres van Vesta, moeder!

— Misschien had je wel een andere figuur kunnen kiezen, op je verlovingsdag! meende haar moeder schouderophalend, en toen liet ze haar dochter staan, die moeilijk wat anders kon doen dan dadelijk naar de groote dames kleed-
kamer te gaan, waar zij met een gejuich werd binnen gehaald.

— Wat interessant, zeg! riep er een. Ik hoor dat de inbreker onmogelijk kan ontvluchten, want alle deuren zijn dicht en bewaakt.

— Als we nu maar wisten wie het eigenlijk was, klaagde Germaine. Zullen we beginnen? De menschen in de zaal worden ongeduldig! O, wat had ik mij mijn verlovingsfeest anders voor-
gesteld, heel anders!

En met een zucht waaryan de beteekenis aan alle dames in de kleedkamer ontging, begon Germaine haastig zich van haar avondjapon te ontdoen, ten einde die te vervangen door een fraai, lang sleepend gewaad uit den tijd van Keizer Nero.

De muzikanten schenen na het zonderlinge intermezzo, waarvan zij maar weinig begrepen hadden, weer wakker te worden en een sleepende wals klonk tot in de kleedkamer door, waar de dameskapster handen te kort kwam om de blonde, rossige en zwarte pruiken met linten onwikkeld op de ongeduldige hoofdjes der medespelenden te plaatsen.

Toen zij gereed was, en zich onder de handen van de grimeuse bevond, zei Germaine wraakzuchtig:

— Gelukkig dat die schelm in geen geval ontkomen kan! Al is ons huis nog zoo groot — als de politie grondig alle kamers doorzoekt, en daarmee zijn zij nu bezig, dan moeten zij den dief ten slotte vinden, den man die nu met papa's geld uit de brandkast in zijn zak loopt!

— Maar moet die politie dan niet eerst weten hoe die dief er eigenlijk uitziet, nu hij zich van zijn witte pruik en eerwaardigen haard heeft ontdaan? wilde de vriendin van zoeven weten.

De grimeuse slaakte een gillette van schrik want Germaine had zich zoo haastig naar de vraagster omgewend dat de zwarte wenkbrauwstift een streep trok op een plek waar het volstrekt niet noodig was.

— Daar heb je gelijk in, kind, zei Germaine spijtig, Dat weet niemand. Maar — als zich nu toch iemand in een kamer of een gangkast verborgen houdt, dan moet die iemand toch noodzakelijk de handlanger zijn van die slechte vrouw met haar gemeen parfum.

Luid klonk de electriche waarschuwingsbel.

Het tooneel was geschikt en men wachtte slechts op de spelenden.

De een greep een luit, de tweede een harp, een ander voorzag zich van een tuil rozen en de dames snelden naar het podium, dat overgoten was door een roodachtig schijnsel, afkomstig van een schijnwerper met roodgekleurd glas.

Daar wachtten de heeren reeds vol ongeduld. Er waren daar senatoren, krijgslieden, hovelingen, dichters met omkranste lokken, en bovenal was daar Nero in persoon, een duister, somber personage met een ringbaardje en machtige werkbrouwen, met koperen ringen om de halfontbloote armen, die goud moesten voorstellen en ook al van een luit voorzien, die hij zou bespelen bij den brand van Rome.

Bij elkaar waren daar niet minder dan dertig personen aanwezig en haastig groepeerden zij zich, vlijden zich op een rustbank of namen in schilderachtige houdingen rondom den troon van den bloeddorstigen heerscher plaats.

Weer een sein, het gordijn spleet zich en de muziek zette een primitieve cadans in.

Alle spelenden stonden doodstil. Het nummer verwierf een groot succes bij de talrijke gasten, die luid applaudiseerden.

Plotseling echter, en terwijl het applaus nog voortklaterde, ging het licht uit, niet alleen op het podium maar ook in de zaal.

Men hoorde lachen, kreten, toen werd het stil.

En in die stilte klonk barsch en bevelend de stem van den brigadier van politie die schreeuwde:

Kaarsen of lantarens! Niemand mag de zaal verlaten — die dief moet hier zijn, ik ben er zeker van!

Hier en daar pinkte reeds het zwakke schijnsel van een zaklantaarn.

Men keek elkander wantrouwig en onderzoekend aan bij dat schaarsche licht.

Een bediende was manhaftig bij de breede vleugel deur naar de gang gaan staan.

Een agent hield hem spoedig gezelschap.

Het bleek maar al te spoedig, dat overal in het groote huis het licht op raadselachtige wijze zijn dienst had geweigerd.

Bij het licht van een kaars onderzocht men den meter. Het euvel had al een zeer eenvoudigen oorsprong — beide veiligheidsstoppen waren uit hun fittings gedraaid.

Het duurde intusschen wel tien minuten voor men eindelijk ergens in de dienvertrekken een tweede stel stoppen had gevonden!

En eensklaps brandde overal het licht weder in vollen gloed.

Op het tooneel stonden nog altijd de verbijs-terde spelers, die een niet al te flatterend figuur sloegen.

Zij waren er allen — met uitzondering van Nero, die spoorloos verdwenen bleek te zijn.

De brigadier, half dol van woede, liet hem zoeken.

Men vond slechts zijn kroon, zijn kleed van witte zijde, zijn luit en zijn ringbaard.

Toch niet — men vond bovendien ook nog een briefje, keurig vastgespeld op het keizerlijk gewaad, dat luidde:

„Zoekt niet verder, dames en heeren! Den echten Nero, dat wil zeggen burggraaf de Ker-

kadec, den held van dit verlovingsfeest, zult gij aantreffen in het kleine vertrek naast de heerenkleedkamer, waar ik hem heb afgezonderd. Er is hem geen leed overkomen. En hiermede is de kleine comédie ten einde en wensch ik u allen verder een genoeglijken avond toe, in de overtuiging, dat gij mij mijn grap wel zult willen vergeven. Ik verwacht dit zelfs van mijnheer Dufour, ofschoon hij een flink deel van den in-

houd van zijn brandkast voor een goed doel zal moeten missen — hij heeft immers geld in overvloed!

U allen hartelijk groetend,
Sven Kaldrup, Nero en . . John Raffles."

N.B. Alle deuren waren inderdaad uitstekend bewaakt — maar in zulk een groot huis vindt men gemakkelijk een raam gelijkvloersch!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Bunbery's Rampen

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

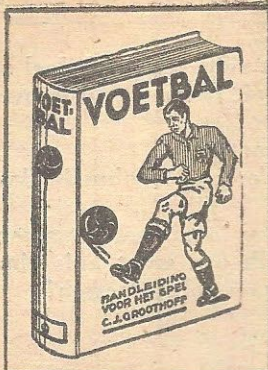
met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is 224 pagina's groot, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, gebonden in stevige linnen band geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

France toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

VOETBAL- ENTHOUSIASTEN

zowel zij, die het spel beoefenen
als zij, die belangstelling hebben

Ruim 300 bladz., zeer
vele teekeningen en
64 interessante
foto's. — Gebonden
in stevigen band.
Prijs slechts **f 1.25**
Grepn uit den zeer
gevarieerden in-
houd:

De techniek. — Stop-
pen en drijven van
den bal. — Trappen
van den bal. — Het
kopen van den bal.
— Tactiek. — Samen-
spel. — De doelver-
dediger. — De ach-
terspelers, de mid-
denspelers, de voor-
spelers. — Aanval-
len en verdedigen.
— Voetbal onder
ongunstige omstan-
digheden. — Regels
van het spel. Enz. enz.

voor voetbal, vermeerderd Uw zicht op deze interessante sport door het zeer aantrekkelijk geschreven, rijk-geïllustreerde boek **VOETBAL** dat in opdracht van de Technische Commissie van den Kon. Ned. Voetbalbond werd samengesteld door C. J. GROOTHOFF. De auteur heeft zijn rijke ervaringen op nationaal en internationaal voetbalgebied benut om een prettig leesbare en volledige behandeling van het moderne voetbal te geven. Eenige belangrijke onderwerpen zijn op vlotte en voor eenieder begrijpelijke wijze besproken door den bekenden sportjournalist JORIS VAN DEN BERGH. In een afzonderlijk hoofdstuk worden door DR. MEURER hygiënische voorschriften en voorbereiding voor belangrijke wedstrijden behandeld. — Het boek bevat zeer vele teekeningen tusschen den tekst en verder 64 foto's, alle voorzien van leerrijke onderschriften. Al dit illustratiemateriaal laat, inzake voetbalsport, duidelijk zien

hoe het wèl en hoe het niet moet!

KAREL LOTSY, de voorzitter van de Technische Commissie van den Kon. Ned. Voetbalbond, heeft in de voorrede van dit boek geschreven: „dat het werk gedecideerd den toets der vergelijking kan doorstaan met elke andere uitgave op dit gebied en in welke taal die ook het licht zag.”

HERBERTS, de voorzitter van de Keuze-Commissie van den Kon. Ned. Voetbalbond, schreef er over: „Het is een boekwerk, dat volstrekt aanspraak mag maken op doorwrochte volledigheid. 't Is een genoegen het te lezen. Wonderlijk, dat we op het gebied van voetbaltechniek en -strategie nooit uitgepraat raken. Het is een fijn boek.”

**BESTELT
SPOEDIG**

want de belangstelling voor dit boek is zeer groot. In korten tijd waren de 1e, 2e en 3e druk uitverkocht. Thans is verschenen de 4e vermeerderde en verbeterde druk. TOEZENDING VOLGT ONMIDDELLIJK NA ONTVANGST VAN ONDERSTAANDEN BON.

BON

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen van N. V. Roman-, Boek- en Kunsthandel Leidschegr. 72A, Amsterdam, Giro 60092 „VOETBAL” gebonden in stevigen band. Het bedrag ad f 1.25 is heden aan u overgemaakt. Bedrag kan ook in postzegels worden ingezonden.

NAAM

ADRES

(R.B.K.)

*"Fluweel
voor de
keel"*

FIFTY = FIFTY

DE NIEUWE
AMERIKAANSCH E SIGARET

PRIJS IN HOLLAND

20 STUKS **15** cents
VOOR